

Stezičice

STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 40 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2009

Stezice

HEJ, SPREHAJALCI!

Vam je že kdaj – mogoče v enem tistih dolgočasnih trenutkov med poukom – prišlo na misel, zakaj ima neka knjiga ravno tak naslov ali zakaj se šolski časopis imenuje Stezice in ne na primer (Avto)ceste? Kar bi bilo v današnjem času, ko se vsem mudi, prav primerno občno ime. Ampak vse ima svoj smisel, tudi nove Stezice, ki jih držite v roki. Šolski novinarji in učenci ne-novinarji smo si vzeli čas, da smo odkrivali potke v naših možgančkih, ko smo napeto razmišljali, s čim bi jih letos tlakovali.

Vzemite si čas, zleknite se v senco in se sprehodite po straneh, ki razkrivajo razmišljanja vaših sošolcev, prijateljev ...

Imamo (se) radi je rdeča nit, ki ni naključno izbrana, saj v uredništvu menimo, da bi morali ljudje kazati več ljubeznivosti, prijaznosti in nenazadnje tudi ljubezni drug do drugega in do stvari, ki jih počnemo. Samo tako lahko nekaj naredimo zares dobro in uspešno. Se strinjate?

Torej, **radi** smo se športali, **radi** smo kuhali (glejte, da preizkusite vsaj eno slastno jed po našem receptu), **radi** smo pisali pesmi in še kaj. Seveda pa se vsi skupaj najraje od vsega potepamo, kajne? Zato pa so počitnice. Čim lepše jih izkoristite in – **radi se imejte!**

Uredništvo

KOLOFON

Stezice so glasilo OŠ Bistrica.

IZDAJA:

Osnovna šola Bistrica
Begunjska cesta 2,
4290 TRŽIČ
Tel.: 04 597 17 60;
Fax.: 04 597 17 70
E-mail: stezice@guest.arnes.si
<http://www2.arnes.si/~obisticakr>

GLAVNA UREDNICA:

Andreja Kosec

UREDNIŠTVO:

Domen Žalac, 8. a, Žan Zupan, 8. a
Anja Dolenc, 9. a, Anita Kersnik, 9. a
člani NOVINARSKEGA krožka

LEKTORIRANJE:

Andreja Kosec

NASLOVNICA:

Matevž Ban, 5. b
Urška Zima, 9. a

FOTOGRAFIJE:

Žan Dolinar, 9. c, Jan Bertoneclj, 9. a,
Matic Jerman, 8. b, Katja Kavčič, 8. c,
Rika Kerin, 8. c, Gašper Žlindra, 7. a,
Kristijan Zavrl, 7. a, Žan Križaj, 7. a
Dina Pintarič – člani FOTO-VIDEO krožka

OBLIKOVANJE:

Dina Pintarič

TISK:

Tiskarna Uzar, Tržič

NAKLADA:

250 izvodov

MOJA DRUŽINA

Moja družina je sestavljena iz dveh članov. Sestavljava jo oče in jaz. Živiva v bloku v tretjem nadstropju. Nimava domačih živali. Ati je zaposlen v Cestnem podjetju Kranj in se vsak dan vozi v službo. Jaz hodim v šolo v Bistrico, popoldne pa imam treninge nogometa v Kranju. Tako se čez dan bolj malo vidiva. Skupaj sva le zvečer in ob nedeljah. Več se vidiva le tisti teden, ko on vozi na treninge.

Čez teden že zgodaj zjutraj pridem k mami, ki stanuje v istem bloku. Tudi iz šole grem tja. Če v petek nimamo tekme, grem v Duplje, tam prespim in se v soboto zvečer vrnem domov. Kadar sva skupaj, sva najboljša prijatelja.

Anže Hafner, 4. a

V naši družini se dobro razumemo. Tudi delo si porazdelimo. Večina ljudi, ki nas pozna, misli, da zaradi majhnega stanovanja hitro pospravimo, vendar to ni res. Jaz sem zadolžena za svojo sobo, oči in mami pa si delo izmenjujeta. Ko pospravim svojo sobo, se ponavadi lotim dnevne sobe ali pa kopalnice. Naša družina je jedrna. Sestavljamo jo: mami, oči in jaz. To pomeni, da sem jaz edinka. Pri nas pride tudi do prepira, vendar nikoli zelo močnega. Hodimo tudi na izlete, vendar ne tako pogosto kot drugi. Moja družina je najboljša.

Julija Štefe, 5. b

MOJI STARŠI IN JAZ

Nekega dne sem bil dalj časa za računalnikom. Star sem bil približno 5 let. Mimo je prišel oče in rekel, da bom dobil kvadratne oči. Hitro sem stekel proč od računalnika in oče se je usedel na stol pred računalnikom in začel pisati dokumente za v službo. Delal je celo popoldne in večer. Zvečer sem šel mimo in vprašal. »Ati, ti ne boš dobil kvadratnih oči?« Oče pa je odgovoril: »Tebi se oči šele razvijajo, meni pa so se že razvile. Zato ne bom dobil kvadratnih oči.«

Gašper Žlindra, 7. a

V naši družini je bilo najprej pet članov. Mami, oči, brat Gašper, sestra Špela in jaz. Vsi smo se dobro razumeli, vendar pa je včasih prišlo do kakšnega nesporazuma, a se je čez čas umirilo. Gašper, Špela in jaz smo se včasih zelo pogosto prepirali, ampak ker nismo mogli zdržati eden brez drugega, smo se kar hitro pobotali.

Zdaj pa smo v družini le še trije člani, in sicer mami, oči in jaz. Odnosi v družini so tudi sedaj dokaj v redu, včasih pride kakšna stvar vmes, recimo predrag telefonski račun! A joj, sedaj pa ne morem več obtoževati Špele ali Gašperja!

Zala Gramc, 8. a

MOJA DRUŽINA

Ime mi je Urh, pišem pa se Albreht. Živim v majhni, mirni vasi Zvirče. Naša družina šteje štiri člane in dva podčlana, to sta mama Vida in ata Franci. Skupaj živimo v hiši, a imamo vsak svoje stanovanje. Imam ju zelo rad, saj sta onadva moja največja zaveznika. Dajeta mi potuho, kadar ga kaj polomim.

V zgornjem nadstropju pa stanujemo Urh, Neža, mami Irena in oče Jure. S sestro Nežo se zelo dobro razumeva, čeprav ona hodi v gimnazijo, jaz pa lezem v osnovni šoli. Večkrat mi pomaga pri učenju. Seveda pa sem jaz športnik, ona pa ne. Z očijem se zelo dobro razumem, saj imava oba rada šport. Ob lepem vremenu oba rada kolesariva. Zato se večkrat poleti odpraviva s kolesom na planine v okolici Tržiča. Velikokrat pa se pogovarjava o moških zadevah. Moja mami pa uživa v kuhinji, vsaj tako se mi zdi. Kadar pridem domov iz šole, treninga, tekme ipd., me doma čaka kaj dobrega za moj prestradani želodec. Moja mami pa je zelo huda, če prinesem slabo oceno; upam, da se to ne bo dogajalo pogosto.

Na koncu pa naj omenim še dva mačja člana, Mikija in Mišo. Onadva pa me vedno veselo počakata pred vrati, saj vesta, da jima bom dal brikete.

Urh Albreht, 8. a

V naši družini smo štirje člani; mami Simona, oči Roman, brat Miha in jaz. Imamo tudi 2 morská prašička, Kuštrunčka in Čopkota. Ki nam polepšata skupne trenutke. Živimo v stanovanjskem bloku na Kovorski cesti 43. Večino časa se dobro razumemo, saj nas vežejo skupne stvari. Radi kolesarimo, hodimo v hribe in na sprehode v naravo.

V času šole pa se pojavijo tudi problemi, saj me starši vedno priganjajo k učenju in pravijo, da se učim zase in za to, če hočem v življenju kaj doseči. Jaz pa jih včasih kar preslišim. Rad bi bil s prijatelji in počel vse kaj drugega, kot da bi visel ob zvezkih. Poleg tega pa sem v takšnih letih, ko me starši ne razumejo, jaz pa njih ne. Vem, da mi želijo najboljše, jaz pa vendar delam drugače. Težko že čakam poletne počitnice, da si odpuščen od vsega tega.

Prav zanima me, kako bo čez nekaj let, ko si bom tudi jaz ustvaril družino in preživel čas s svojimi otroci.

Jure Frantar, 8. b

Hana Bečan, 1.b

Moji mami je ime Mojca. Uči v osnovni šoli v Trziču. Uči učence v 6., 7., 8. in 9. razredu. Oči Bojan vozi tovornjake po Evropi. Bratcu je ime Rok. Hodi v 8. razred. Star je trinajst let. Jaz sem Žan. Hodim v 3. K. Obiskujem lego krožek, košarko in gimnastiko.

Žan Bečan, 3. Kovor

Moja mami je po poklicu fotografinja. Poleg mene je v družini sestra Isabela. Jaz sem Lara, hodim v 3. razred, stara sem osem let. Obiskujem dramski krožek.

Lara Premrl, 3. Kovor

Mami je po poklicu odvetnica, oči pa sodnik. Imam tudi dve sestri Manco in Sašo. Meni je ime Elizabeta. Hodim v 3. razred. Stara sem osem let. Obiskujem še glasbeno šolo, dramski krožek, planinski, nemški in lego krožek.

Elizabeta Mokorel, 3. Kovor

Ime mi je Anton. Star sem osem let in hodim v tretji razred POŠ Kovor. Moji mami je ime Andreja in je po poklicu medicinska sestra. Moj ati je Andrej in je ekonomski tehnik. Sestra Ana hodi v osmi razred, brat Ambrož pa v sedmi razred OŠ Bistrica. Sestra Adela je stara dve leti.

Anton Zupan, 3. Kovor

V naši družini smo štirje člani. Sestra Neža je stara dvanajst let in hodi v 7. razred. Meni je ime Luka in sem star osem let. Hodim v 3. razred. Mami je ime Mojca in je stara 35 let. Atiju je ime Uroš, star je 40 let.

Luka Klemenčič, 3. Kovor

Ime mi je Ivan. Živim v šestčlanski družini. Moja mami je učiteljica športne vzgoje. Ati je učitelj športne vzgoje. Dora hodi v 9. razred, Nino hodi v 4. razred. Jaz obiskujem 3. razred. Moja najmlajša sestra Lana hodi še v vrtec.

Ivan Kaštrun, 3. Kovor

Jaz sem Maša Štucin. Obiskujem 3. razred. Hodim na različne krožke: dramski, lego, nemščino, igram klavir, plešem hip hop, hodim k verouku in teoriji. Moja mami je po poklicu učiteljica in uči 5., 6., 7., 8. in 9. razred. Oči je po poklicu učitelj športne vzgoje in uči v srednji šoli. Imam bratca Žiga, ki hodi v 1. razred. Tudi on igra klavir, hodi na krožke: lego, verouk, teorijo, knjigobube.

Maša Štucin, 3. Kovor

Živim v štiričlanski družini. Mami je ime Slavica. Po poklicu je farmacevtski tehnik. Dela na Golniku. Atiju je ime Aleš. Po poklicu je čevljar in dela doma. Imam brata Klemena. Star je enajst let. Hodi v 6. razred. Jaz sem Gregor. Hodim v 3. razred. Star sem osem let. Imam papagaja Popija.

Gregor Tadel, 3. Kovor

Smo štiričlanska družina in stanujemo v Zvirčah. Sem Nejc in sem najmlajši član. Star sem osem let in hodim v 3. razred Podružnične šole Kovor. Moja sestra Medeja je stara šestnajst let in obiskuje 2. letnik zobotehnične šole v Ljubljani. Mami je pred kratkim zamenjala službo, da je bližje domu. Sedaj me lahko zjutraj pelje v šolo in se prej vrne domov. Ati dela na pošti v Kranju. Raznaša pisma in prevažata pakete. Zjutraj vstane zelo zgodaj, da si pripravi vso pošto.

Nejc Pavšek, 3. Kovor

Sem Oriana Čoragič. Stanujem v Zvirčah 88 in hodim v 3. razred v Kovorju. Smo štiričlanska družina. Očiju je ime Adam, je varnostnik. Mamici je ime Jasmina, je uslužbenka podjetja Calex. Pri svojem delu je zelo

uspešna. Sestra Diana hodi v 1. letnik medicinske šole na Jesenicah. Pri učenju je zelo pridna. Hodi tudi na orientalski ples v Trzič.

Oriana Čoragič, 3. Kovor

Ula Košir, 1. b

Mogoče se pa prav ti najdeš v verzih skritega oboževalca ali oboževalke. ☺

Imela sem bolezen,
to bila je ljubezen.

Mislila sem na fante,
take postavne.

Modre oči, rjavi lasje,
lep obraz in športni navdih.

Cvek pri slo, cvek pri angleščini,
pripori doma.

Zdaj pozabila sem ga,
ker drugega poznam.

Ni lep, ni grd,
ampak je najlepši.

Spet imam ljubezen,
samo, da ni bolezen.

Katarina Legat, 8. c

Ko začivkaš iz fontane,
zadnjič ti poslušam
smeh, a v grlu srce ostane.
Ko si mlada, to je greh.

Ne pozabi me,
ne pozabi me
ti golubice;
golubice bela.

Enej Zupan, 9. a

PTICE!

Ptica prelepa po nebu leti,
leti proti gnezdju,
kjer jajca vali.

Varuje ta jajca
in skrbno vali,
čaka trenutek,
da se rod pokaže ji.

Končno prvo se razpoči
in iz njega ptička skoči,
prazen želodček jo spravi v jok,
a mati trenutno praznih je rok.
Mati ptica po hrano leti,
išče, nabira jim razne stvari.
Pita jih dan za dnem,
tukaj nastane njen problem.

Mali ptički rastejo,
učijo se leteti,
po svobodi hlastajo,
znajo tudi peti.

Odrastejo te ptice
in odletijo proč,
najdejo družice,
poslovijo se od mame jokajoč.

Mi smo le ptice
in še rastemo,
pamet iz velike žlice
hlastno zajemamo.

Janez A. Novak, 9. a

Zmedena zmeda v moji glavi je,
da domislim se te pesmi,
meni žal ne gre.

Povezati to pesem z naravo je
težko,
ko zunaj dežek pada,
me veselje bo obšlo.

Če pa malo pomislim,
dež solze so z neba,
ker drugo uro zgodovina bo bila.

Temni oblaki,
kot moje zgodovine znanje so.
Če bom zabila, bo k`r mal' hudo.

Špela Lausegger, 9. c

LJUBEZENSKI VIHAR

Začnejo se dnevi,
začenja se dan,
zakaj bi lagal,
če nisi več sam.

Sanjam o tebi,
premišljujem o sebi,
lahko ti obljubim,
in te strastno poljubim.

Bili so večeri,
bile so noči,
ko pokazala sva
svoje strasti.

Pokaži ljubezen,
ne vzbudi bolezen,
zakaj bi trpela,
če si nisva želela.

Tjaša Rudolf, 8. b

MIKLAVŽ

So kraji, kjer Miklavž v roko seže,
se nasmeji jim, z darili jim postreže,
a kaj, ko se otroci parkeljnov bojijo,
ob verig rožljanju darila vsi dobijo.

Skrivnosten bo ostal spomin
na noč,
ko jih je obiskal Miklavž,
njegova moč,
jih s spremstvom obdaril morda
skriva,
zdaj leto bo minilo,
da obišče,
pride spet nazaj.

Maša Pogorelec, 9. a

ČAS

Kapljice padajo,
ena za drugo.
Počasi, počasi,
kot teče čas.

Kadar dežuje,
se zdi, da vse miruje.
Sekunde kapljajo počasi
kot kaplje ropotajo.

A čas lahko tudi hitro mine,
kot žarek svetlobe mimo nas šine.
Čas hitro mineva, kot je lepo,
ko širno nad nami je jasno nebo.

A prav zdaj le strnim skozi okno,
v kaplje, ki padajo, padajo.
In čas teče počasi, tako prepočasi,
ko čakam nanj, da mi pospeši čas.

Sara Ručigaj, 9. a

LJUBEZEN JE ENA SAMA

Ljubezen je ena sama,
takrat, ko se dva imata rada.
To je ljubezen, ki se sama ne pozabi
in je ta tudi najpomembnejša.

Ljubezen je ena sama,
če traja kar dolgo časa
in se fant in punca
imata zelo rada.

Ljubezen je ena sama,
če se dva zaročita
in skupaj delata svojo prihodnost
in vedno skupaj držita.

Ljubezen je ena sama,
če se fant in punca poročita
in da se njeni in njegovi radi imajo,
posebej pa, da se onadva rada
imata.

Ljubezen je ena sama,
ko na svet pride otrok,
ki ga vsi radi imajo
in ga vzgajajo – dokler sam ne
doživi Ljubezni same.

Urška

MOKRA ZIMA

Snežinke tiho iz neba letijo,
lahkotno sproti se topijo.
Sneg sneži, sneži,
dež leti, leti,
sneg se v čebudro spremeni.

Otroške sanje se sesujejo,
sani in bobes pospravijo,
vodoodporne čevlje obujejo,
snežene užitke pozabijo.

Anja Dolenc, 9. a

PESEM ZA PIKIJA

Šle sva z frendico enkrat vn
Pol pa zagledala sm tebe
In bla sm vsa iz sebe.

Biv si tko lep,
D bi vsk k bi te vidu postov slep.
To se men glih ni nardil
Ampak vedla pa sm
De zaljubljena sm.

Sam biv z drugo z drugo punco,
K na zmenk gre z dobro cunco.

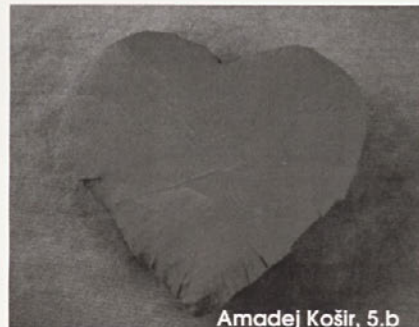
Umes sm te že na MSN dodala,
Sam k me dovh nis sprejeu,
Sm skori zaspala. XD

Čez cajt sva si bla že ful všeč
Ampak spoznau si drugo
In ugotovila sm de z nama nau nč.

Po čeprav sva se že oddaljila
Sam še vedno hotla
d bi te poljubila.

Vem de ti nisem več všeč,
Sam vedi Plevanč
de jez še zmeri lubm te.

Tyash

Amadej Košir, 5.b

Že v ušesih nam Beethoven
zazvoni,
takrat učilnice praznimo vsi,
kajti pet minut pred poukom se
vsem kam mudi.

Plesalci vadijo step,
dekleta na stranišča na posvet,
fantje pa na hodniku pretep.

Ko učitelji v zbornici sedijo,
takrat učenci zaživijo,
stoli in mize kar po zraku letijo.

Pet minut pred poukom je res vse
veselo,
ker ima vsak učenec svoje delo.

Če učitelja v razredu ni,
hitro naredi domačo nalogo tudi ti.

Žan Zupan, 8. a

VODA, ZRAK, PESEM JE ZAKLAD

Ves zmeden vse zgodaj se zbudim
Ko tu na bregu ob vodi stojim.
Al` voda teče gor al` dol, tega ne
vem,
a stopiti do tebe ne smem.

Ptica poje svoje pesmi lepo,
ti se me braniš kot zemlja nebo.
Dež pada, se potok naredi,
moje srce se s tvojim srečanja boji.

Tvoji lasje, moje oči
moji lasje, tvoje oči
vse zelo zakomplicirano je,
ko v tvojih očeh vrtim vseskozi se.

Prešeren pisal je lepo,
Aškerc pa realistično.
Mnogi pa osramotili so se,
a moja pesem le zate je.

Veliko ljubezen tebi dam,
ker te rad imam.
Veliko besed, veliko rim,
zate res vse storim.
Da skupaj bi bila,
to misel je logična.

Sedaj rim zmanjkalo je
pesem ugasni se.
Jaz od tebe hitim
in ti lahko noč želim.

Aleks Peternejl, 9. a

HLADEN CVET LJUBEZNI

Ko pogledaš me, vse zaledeni
hladen veter zimske noči.
Pogled hladen nameniš mi,
da poledenijo še travniki.

Globina srca izlije se,
še vrtnice bi jokale.
List vroč, a hladna ti,
črna tema sredi svetlih dni.
Šminka tvoja, to je vse,
brez dejanj prizadeneš me.
Jokala bi tudi ti,
če vedela bi,
kako globoko moja ljubezen leži.

Po leta mimo je.
Nov lep majski dan prikaže se.
Drevesa zelena, lilijin cvet diši,
ona še vedno se lepa mi zdi.

Takrat prvič so se iskre vnele,
nove strune so zapele,
koraki nemi topli so,
bolj kot kadar koli ljubim jo.

Globina srca razkrita je,
zdaj ko so vrtnice prepevale.
List vroč, vroča ti,
mavrične luči sredi poletnih dni.
Šminka tvoja ni vse,
moj poljub pove ti vse.

Spet smo sredi noči,
ko ona se znajde na Celovski.
Korak pade, nebo se vname,
stopinja ohlajena je.
Sedaj pa iščem te.
Tebe ni, toda Vse po tebi diši.
Zvok strun ugasnil je.
Zasliši se še zadnji krik.
V mlaki krvi ona leži.
Joka mladenič noč in dan,
njegova deklica odšla je stran.
Veter ponese jo med gore,
ostane le še cvet njene vrtnice.
Ljubila ga je, ljubil je on,
na koncu ostane le še pobjo.
Hladno-vročna vojna odvija se,
medtem ugasne še eno srce.
Pogrešalo preveč močno,
da bi jo izpustilo iz objema toplega.
Tu pesem se konča.

Globina srca razbita je,
nikoli več ne sestavi se.
Hladen list, nje pa ni;
sredi mrtve še noči
odmeva le še neslišen hrup.
Šminka tvoja zbledela je,
v mojem srcu pa le še obup,
ker neslišne tišine ne ustavi se.

Aleks Peternejl, 9. a

5 MINUT PRED POUKOM

(pesem v prozi)

Pet minut pred živčnih, veselih ali pa samo normalnih. Vse je odvisno od tega, kateri predmet nas čaka.

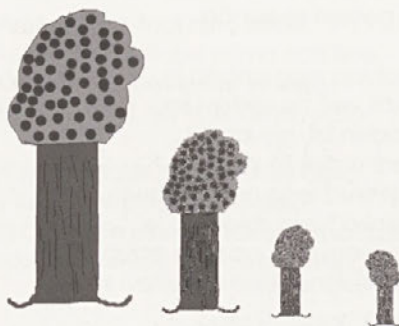
Ponavadi pa vseeno prehitro minejo, ker ima vsak nekaj pomembnega za storiti ali pa se samo oddaljiti od teh debelih zidov in spet vdihniti – čisti zrak.

Te pomembne stvari so ponavadi domača naloga, mogoče pa tudi, kako bi učiteljico zavedli, da ne bi spraševala in bi čim manj naredili.

No, kakor koli, naši odmori so ponavadi zelo zanimivi, saj se na naši šoli dogaja največ takrat, ko so učitelji v zbornici in se učenci sami »učijo«.

In na koncu odmora zazvoni zvonec, ki nam pove, da je pravljice konec.

Ana Zupan, 8. a

BARVE DREVES

Oranžna drevesa so za breskve in marelice, debele breskvice, ki velike so.

Siva drevesa so za sence in skrivnostne živalce, ki jih še videl ni nihče. Roza drevesa so za roza tkanine, ki se na soncu blešče, lepe so in vsi si jih žele.

Vijolična drevesa so za robide, ki so bolj sladke od navadnih, pa še velike so.

Lovro Pirjevec, 5. a

V ŠOL SE FOLK DOLGOČAS

V šol se folk dolgočas, misl, da nč ne obstaja več, pa z usakmu se kej trapastga dogaja.

Eni pridni sodelujejo, se učijo, pa na koncu punavad tut dobre ucene dobijo.

Pou folka se pa skos sam prtožuje, misljo kva so, u resnic pa sam pozornost hočejo.

Skratka, u šol folk od A do Ž, pa še nazaj od Ž do A ...

Anja Berčan, 8. a

PESEM O DEBELI RIBI

Bila je debela riba.
Živela je v morju.
Ni bila vesela,
ker je bila debela.
Doktor Riborep ji je svetoval,
naj plava kakor hitro more,
ampak bila je lena in debela riba,
in ni hotela hitro plavati.
Zato je doktor Riborep,
nad njo poslal morske pse.
Debela in lena riba je plavala,
kakor hitro je mogla in zato je
zelo shujšala.
Lena riba je bila vesela,
ker ni bila več debela.

Matej Marčun, 5. a

VELIKA PRAVLJICA

Velika pravljica ni majhna.
Ko se začne,
je ne ustavi nihče.
Pa vidi piko,
se zazre v Niko.
Pika je začetek pravljice.
Je lahko življenje mravljičice,
nekje in nekoč,
kjer vedno je mirna in temna noč.

V veliki pravljici žive,
konji brez ognjene grive.
So tudi zmaji in velikani,
medvedje z ostrimi čekani.

Kot vsaka pravljica,
se tudi ta konča.
Vendar ne s piko,
ampak z Niko.

Nika Toporiš, 4. b

Bi rekli, da je (bil) Prešeren znana oseba, kot npr. ultramaratonski kolesar Jure Robič ali kot reperja Murat in Jose? Če ste ravnokar odgovorili z da, potem morate prebrati Zgodbe o Prešernu, ki jih je zbral Janez Mušič. Nekaj mnenj za lažjo odločitev vam ponujajo tisti, ki so jo že prebrali. Uživajte!

O Francetu Prešernu sem si prej mislila, da je bil zelo lep, da je imel veliko prijateljev, da ni bil pijanec in da je imel veliko deklet, mislila pa sem tudi, da je bil zelo zgovoren.

Sedaj, ko sem prebrala knjigo, se je moje mnenje o njem malo spremenilo. Sedaj si mislim, da je bil še vseeno zelo dober in priden, vendar je rad zahajal v gostilno in je pil. O njem me je presenetilo to, da ni imel skoraj nobenega prijatelja in da ga ni maralo nobeno dekle. Presenetilo me je tudi, da je bil do svoje hčerke zelo dober.

Bralcem svetujem, naj knjigo preberejo, saj je zelo poučna, sploh pa pesnika predstavi kot človeka in ne le kot ime iz berila, o katerem se moramo učiti.

O njem boste izvedeli marsikaj, na kar še sploh niste pomislili ... Knjigo berite počasi in z užitkom!

Neznan avtor

Mislil sem, da je bil Prešeren bolj odgovoren z ženo in da je bolj skrbel za otroke. Mislim, da ni ravnal prav, ko je ves denar dal otrokom in prijateljem, za ženo in svoje otroke pa je namenil samo nekaj denarja.

Bralcem, ki bodo prebrali knjigo, svetujem, da naj berejo počasi. Medtem ko bodo brali, pa naj dobro preiščujejo.

Neznan avtor

Naučila sem se, da je Prešernove pesmi treba brati v določenem ritmu, stopici in zraven razumeti še, kaj je v življenju doživljal.

V knjigi Zgodbe o Prešernu mi je bilo najboljšo, da je bil ljubljenec svojih staršev in mu ni bilo treba poprijeti za nobeno delo. Da je bil najboljši učenec in je bil zapisan v zlato knjigo in tudi to – človek je šel na Dunaj peš, da bi študiral!

Ko sem začela brati knjigo, se mi je zdela zelo dolgočasna, kasneje pa ravno obratno – zelo zanimiva. Izvedela sem veliko novih stvari o njem.

Znebite se predsodkov in knjigo vzemite v roke.

Majda Zupan, 8. a

Gospod pesnik pa si je tudi letos zaslužil šolsko počastitev svojega praznika (8. februar je državni praznik oziroma Prešernov dan); spomnite se prireditve z nekaj foto-utrinki:

Na naši šoli je kar nekaj uspešnih športnic in športnikov. Ker se nam zdi, da so večkrat pomembni samo njihovi rezultati, smo jih tokrat predstavili z drugačnega vidika – z njihovega lastnega. In videli boste, da imajo pod streho kar razčiščeno, če veste, kaj mislim!

HOKEJ NA LEDU – MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Gotovo ste si že skoraj vsi ogledali hokejsko tekmo. Mogoče po televiziji ali pa kar v živo in začutili čar te igre. Vas je hokej navdušil?

Mene je – in to že zelo zgodaj, pri šestih letih. Bil sem poln energije, nikoli pri miru. Odločitev je padla in starša sta me odpeljala na prvi hokejski trening. To ni bil samo moj prvi trening, ta dan sem tudi prvič imel na nogah drsalke. In tako sem celo uro »stopical« s stolom po ledu gor in dol ... A to mi ni vzelo volje, z veseljem sem treniral in tako se je začela moja hokejska pot.

Včlanjen sem v Hokejski klub Triglav. Treniramo petkrat tedensko, ob vikendih pa igramo tekme državnega prvenstva. Letošnje leto smo igrali v kategoriji kadetov, to smo fantje letnik 1993 in mlajši. Državno prvenstvo smo zaključili na tretjem mestu. Igram na mestu branilca, zato moram pozorno spremljati igro, da ustavim napad nasprotnikov.

Hokej mi pomeni veliko. Posvetim mu ves prosti čas. A ni mi žal. S hokejem sem dobil družino soigralcev, s katerimi se dobro razumemo, se skupaj veselimo uspehov, si pomagamo med seboj, včasih pa tudi kaj ušpičimo.

Skupaj pa smo tudi veliko že prepotovali. Igrali smo tekme na turnirjih v Avstriji, Nemčiji, Švici, na Hrvaškem, na Madžarskem. Leta 2007 pa sem se z reprezentanco Slovenije udeležil neuradnega svetovnega prvenstva v Kanadi. Tam smo preživeli štirinajst dni, igrali tekme, se družili z vrstniki iz Kanade, si ogledali znamenitosti Quebeca, se vozili s pasjimi vpregami po snegu.

Doživetje, s katerim je bil poplačan ves vložen trud, je tudi velika spodbuda za naprej. In – spomin za vse življenje.

Blaž Škrjanec, 9. b

KARATE

Karate je japonska borilna veščina. Beseda karate pomeni prazna roka. Karate lahko trenira kdor koli, saj starost in fizična pripravljenost nista važna. Karate treniram tri leta. Ta šport mi je takoj postal všeč, saj je zelo zanimiv. Pred karatejem sem trenirala tudi druge športe, a sem prej ali slej odnehala, ker nisem imela nobenega cilja. Pri karateju pa me vleče naprej to, da na koncu leta vedno opraviš izpit in dobiš višji pas. Vsako leto se lahko naučiš nekaj novega. Bila sem le na nekaj tekmovanjih, moj najboljši rezultat pa je četrto mesto na pokalu Gorenjske.

Karate ni nič vplival na moj značaj, saj sem še vedno bolj mirne narave. Vsekakor pa vpliva na razpoloženje. Med treningom pozabim na vse probleme in se znebim

negativne energije. Zato pridem domov običajno boljše volje ter komaj čakam na naslednji trening.

Za karate moraš imeti najbolj razvito moč v rokah in nogah, posebej pomembna pa je tudi hitrost in usklajenost celega telesa in dihanja.

Dora Kaštrun, 9. b

NAMIZNI TENIS

Moje ime je Alenka in v svojem prostem času se zelo rada ukvarjam z namiznim tenišom.

Verjetno vsi vsaj bežno poznate ta šport, a vseeno za tiste, ki ga mogoče ne – nekaj osnovnih besed. Pravila igre so preprosta. Igra se do 3 oz. 4 dobljene nize do 11 oz. se igra na razliko dveh točk.

Čeprav se mnogim zdi, da je ta šport zelo preprost, temu ni tako. Je najhitrejši šport z žogico na svetu in verjeli ali ne - potrebuješ veliko kondicije, moči v nogah in rokah, ne pa samo hitrih refleksov, kakor misli večina ljudi!

Z namiznim tenišom sem se začela ukvarjati na začetku četrtega razreda in že to je bilo zelo pozno. Za tiste najuspešnejše se je pot začela že v ranem otroštvu. Za ta šport sem se navdušila, ko smo doma dobili mizo za namizni tenis. Zelo sem se hotela naučiti dobro igrati in ni mi žal, da sem se odločila za ta šport.

Kot sem že prej omenila, je za namizni tenis zelo pomembna kondicija. Na začetku še ne toliko, ko pa se začneš resneje ukvarjati s športom, pa brez kondicije ne moreš nič. Najbolj pomembne so noge, ker če hočeš res dobro udariti žogico, ne moreš stati pri miru, ampak se moraš za vsako žogico premakniti, četudi samo za nekaj centimetrov, in to ti pobere precejšnjo mero moči. Zelo pomembne so seveda tudi roke, da lahko izvajaš dobre in močne udarce. Najpomembnejša je pa prav gotovo glava. Da vidiš »kakšna je žogica« in veš, kakšne udarce moraš izvesti.

Če hočeš biti uspešen, moraš seveda veliko trenirati, tako kot povsod. Ukvarjanje s katerim koli športom pa seveda vpliva na tvoje razmišljanje v vsakodnevnem

življenju. Naučiš se sprejemati poraze in zmage in še bolj pomembne fer igre, kar ti vedno pride prav.

Pri namiznem tenišu lahko tudi zelo dobro sprostiš jezo. Ko si jezen, vzameš žogico in lopar ter jo nažgeš in se takoj počutiš bolje!

Alenka Novak, 9. b

PLEZANJE

Športno plezanje je super šport, v katerem res zelo uživam. Cilj plezalcev je premagati čim težjo smer, vendar brez dodatnih pripomočkov, kot so npr. klini in lestve, kar je včasih veliko težje, kot se zdi na prvi pogled. Pozimi plezamo v dvorani v Tržiču in na manjših notranjih stenah, poleti pa gremo ven na višje stene v skalo.

Sama sem začela trenirati v sedmem razredu, že prej pa sem opazovala plezalce in zadelo se mi je, da bi bil to mogoče šport zame. In tako zdaj plezam dve leti in pol. Na začetku je težko, saj nimaš potrebne moči in tehnike, vendar se naš napredek z vsakim treningom izboljšuje, preplezaš lahko vedno težje smeri in ko ti enkrat uspe prilesti do vrha, je občutek res krasen.

Seveda se udeležujem tudi tekem državnega prvenstva in Zahodne lige, ki se je pred kratkim zaključila. Najboljša sem na tekmah težavnosti, kjer se rezultati štejejo glede na doseženo višino. Obstajajo še tekme v hitrostnem plezanju in »bolderjih« oz. balvanih – to so zelo kratke in težke smeri na nizkih stenah.

Pri plezanju sodeluje celo telo – roke, noge, trebušne mišice ... Pomaga tudi določena gibljivost in pa seveda tehnika, ki je najpomembnejša in jo je tudi najtežje izboljšati, za vse pa je potrebno veliiko preplezanih smeri

in vaje, zato moramo biti plezalci precej vztrajni in trmasti, da ne odnehamo že po prvih problemih. Uspehi na tekmovanjih seveda močno pripomorejo k motivaciji za trening, pa tudi kakšen poraz spomni, da bo treba le še bolj trenirati.

Ko plezamo na višjih stenah, smo bolj ali manj odvisni od soplezalca, ki nas varuje pred padcem, zato si moramo med seboj res absolutno zaupati in se zanesiti drug na drugega. Plezalci se med sabo večinoma dobro razumemo in imamo nasploh kar veliko skupnega, med treningom in na tekmah se podpiramo in spodbujamo in tudi zaradi take družbe še naprej vztrajam in treniram.

Mislim, da lahko začne plezati vsak, ki ima dovolj volje in vztrajnosti. Tisti, ki začnemo, redko obžalujemo in plezanja ne bi zamenjala za noben drug šport.

Sara Ručigaj, 9. a

ŽIVLJENJE ŠPORTNIKA

Zase mislim, da sem ambiciozen, prijazen, dokaj miren, čeprav imam tudi svoje trenutke, iskren in pameten. Prijatelji pravijo, da mi lahko zaupajo, sem vedno pripravljen pomagati, jim stojim ob strani, skratka pravi prijatelj. Včasih sem trmast, predvsem takrat, ko sem prepričan, da imam prav. Zelo sovražim hinavce in lažnivce. Kot devetošolec sem si že izbral svojo bodočo šolo, in sicer splošno Gimnazijo Kranj. Imam veliko prijateljev, sem pa tudi zaljubljen.

Treniram sicer tri športe (lokestrelstvo, košarko), vendar prioriteta mi še vedno ostaja karate. Treniram ga že 9. leto. Na začetku mi je bil sicer samo rekreacija, vendar zadnja tri leta na ta šport gledam drugače. Na začetku se mi je zdel še kot nekakšna prisila, saj me je mami vedno podila na trening, sedaj pa ga doživljam kot sprostitvev, po drugi strani pa način, kako iztrošiti vso svojo energijo. Redni treningi mi prinašajo dobre rezultate na tekmah, ti pa me naredijo veselega.

Ko smo že ravno pri tekmovanjih, imam 40 medalj z raznih tekmovanj, vendar je moja daleč najboljša

uvrstitev osvojeni pokal za prvo mesto v borbah na mednarodnem tekmovanju. Moj trenutni cilj je priti v slovensko reprezentanco, vendar ta pot ni lahka, saj imam zelo dobro konkurenco, tu pa so tudi vzponi in padci, zaradi katerih pa se ne obremenjujem tako zelo, saj vem, da je to sestavni del vsakega športa, sicer pa – kar te ne ubije, te naredi močnejšega.

Karate ni samo borilni šport, kjer nekoga polomiš, ampak je tudi stanje duha. To je rekel znani mojster Ankoh Itosu in postavil 5 točk, imenovanih DOJO KUN, izvirajo pa iz budizma.

- HITOTSU JUNKAKU KENSEI NI TSUTIMURU KOTO oz. karate krepi značaj.
- HITISTU REIGI O OMONZURU KOTO – karate je pot, ki uči spoštovati.

Potem so še tri, in sicer karate je pot k iskrenosti, karate razvija stabilen duh in karate je pot, ki razvija samokontrolo.

Tako pri borbah kot pri katah je pomembno, da sodeluje celo telo, zato ni točno določenih mišic, ki bi jih moral trenirati. V rokah potrebuješ vse mišice – iztegovalke za hitre udarce, ostale pa za močne udarce, trebušne mišice, da lažje preneseš bolečino pri udarcih, nožne mišice za hitro dvigovanje nog in za močne udarce, predvsem pa rabiš (sploh pri borbah) glavo, kajti moraš biti 100 % koncentriran za bodisi protinapad oz. obrambo bodisi za napad.

Pri karateju pa sta pomembni še kondicija in raztegljivost. Kondicija je pomembna zato, da ne »crkneš« sredi borbe. Kar pa se raztegljivosti tiče – kaj ti pomaga močna mišičasta noga, če je ne moreš dvigniti toliko v zrak, da zadeneš nasprotnika.

Karate mi veliko pomeni in zadovoljen sem, da ga treniram.

Aleks Peternel, 9. a

Zakaj pa ne? Ocene so zaključene, bližajo se vroči dnevi, ki jih najraje preživimo s prijatelji. Zato vam predlagamo predvsem recepte za pripravo svoje sladice:

1. nagovorite svoje mame, naj vam odstopijo kuhinjo, 2. povabite nekaj prijateljev, 3. obvezno prižgite radio z dobro muziko, da ustvari vzdušje, 4. razdelite si delo in nazadnje: najejte se do onemoglosti!

To bi kar šlo, kajne? Preden vam izdamo slastne recepte, pa še prigoda nekoga od nekod.

Nekega poletnega dne smo odšli v hribe. Ko smo prišli do planinske kočice, smo se usedli na skalo. Odprli smo čokolado, ker smo bili lačni, in jo pustili na skali na pol odprto. Odšli smo malo naokrog, da bi se razgledali. Ko smo prišli nazaj do skale, čokolade ni bilo več! Spraševali smo se, kdo jo je vzel. Na koncu smo ugotovili, da jo je pojedla koza, ki je bila v ogradi. Začeli smo se smejati in veseli odšli domov.

Neznani avtor

BANANIN SLADOLED

SESTAVINE

4 banane
200 g sladkorja v prahu
svež limonin sok
250 ml sladke smetane
1 vanilin sladkor

PRIPRAVA je povsem preprosta.

Banane in sladkor v prahu stepamo z mešalnikom. Dodamo sok ene limone. Sladko smetano ter vanilin sladkor trdo stepemo. Smetano narahlo zmešamo z bananami. Maso postavimo v zamrzovalnik in počakamo, da zamrzne.

ČOKOLADNI MUFFINI Z NUGATOM IN LEŠNIKI

12 muffinov boš naredil takole:

SESTAVINE

120 g margarine
50 g sladkorja
vanilin sladkor
3 jajca
200 g bele moke
3 čajne žličke pecilnega praška
50 g lešnikov
200 g nugata
100 ml (1 dcl) mleka
sol
100 g jedilne čokolade

PRIPRAVA

V plastično posodo damo margarino in jo z mešalnikom mešamo toliko časa, da postane kremasta. K njej postopno dodajamo sladkor, vanilin sladkor in jajca. K masi dodamo še moko, pecilni prašek, mlete lešnike, nugat, mleko, sol in 1/2 zdrobljene čokolade. Vse skupaj dobro premešamo.

Maso vlijemo v pekač za muffine. Preostalo čokolado potresemo po vrhu vsakega muffina. Pečemo 20 minut na 200° C.

Maja Banovič, 1.a

JAGODNA PENA

SESTAVINE

1 dl vode,
100 g belega sladkorja,
1 žlica svežega limoninega soka,
500 g jagod

PRIPOMOČKI

Kuhinjska tehtnica, lonec, štedilnik, stiskalnik za limono, mešalnik, hladilnik, zamrzovalnik

PRIPRAVA

V lonec zlijemo vodo in ji dodamo sladkor. Vse skupaj zavremo in pustimo vreti 2 minuti. Nato ohladimo in dodamo limonin sok. Jagode damo v mešalnik in dodamo vodo s sladkorjem in limoninim sokom. Vse skupaj zmiksamo. Nato postavimo v hladilnik in nato še v zamrzovalnik. Vsako uro z metlico premešamo. Ko je pena ohlajena, jo razdelimo v kozarce.

PISANI BISKVIT

SESTAVINE

4 jajca
20 dag sladkorja
20 dag moke
5 velikih žlic radenske
1/3 pecilnega praška
2 veliki žlici kakava

PRIPRAVA

Sestavine zmešamo, da dobimo maso za biskvit. Polovici mase dodamo kakav in ga vlijemo k prvi polovici, da dobimo videz pisanega biskvita. Spečemo kot biskvit.

NAPITKI

NAPITEK IZ BRESKEV (za 1 osebo)

SESTAVINE

2 sveži breskvi,
1 rumenjaki,
1 žlica belega sladkorja,
2 dl mleka

PRIPOMOČKI

Deska za rezanje, nož, mešalnik

PRIPRAVA

Breskvi olupimo, odstranimo koščici in ju narežemo na koščke. Koščke damo v mešalnik in dobro zmiksamo. V drugi posodi stepemo rumenjaki s sladkorjem. Ko se pričnejo delati mehurčki, dolijemo hladno mleko in sadno kašo. Vse skupaj dobro premešamo in nalijemo v kozarec.

ZELEN NAPITEK

SESTAVINE

1 jabolko, 1 kos svežega ananasa, špinača, 1 kos kumare, 2 kosa korenja.

PRIPOMOČKI

Nož za lupljenje, nož, deska za rezanje, mešalnik

PRIPRAVA

Vzamemo pest špinačnih listov, jih dobro operemo in osušimo. Olupimo jabolko, ananas, korenček in kumaro. Vse sestavine narežemo na manjše dele ter jih zmiksamo v mešalniku.

In kaj ne sme nikoli nikjer manjkati? Burek!

SESTAVINE

250 g listnatega testa
4 jedilne žlice jedilnega olja
350 g skute velik šop mete
ščep popra in muškarnega oreška

NAVODILA ZA PRIPRAVO

V skledo zdrobimo skuto in jo potresemo s poprom in muškarnim oreškom. Meto operemo in jo narežemo s škarjami. Dodamo jo k skuti in vse lepo premešamo. Vzamemo trakove testa in jih prerežemo po dolgem, da bodo široki približno 8 cm.

Testo namažemo z oljem. Kos vsakega traku obloži s čajno žličko skute in prepognemo.

Zvijamo majhne trikotnike tako dolgo, da porabimo vso skuto. Namažemo jih z oljem in jih pečemo na pomaščnem pekaču 25 minut, dokler ne postanejo zlatorumeni.

Število obrokov: 6.

Lakota je najboljši kuhar ... pravijo izkušeni sedmošolci

Nekoč, ko sem bil še v vrtcu, sem bil majhen in naiven in nisem maral ananasa.

Ko je bilo v vrtcu kosilo, sem bil res zelo lačen in mi nihče ni povedal, da je bil za sladico ananas. Ko sem prišel do sladice, nisem vedel, da je bil ananas in sem ga pojedel. Za tem, ko sem ga pojedel, so mi vzgojiteljice povedale, da je bil ananas. Rekel sem 'fuj in fej' in živel naprej.

Od takrat jem ananas.

Blaž Gorjanc, 7.a

Čisto majhen Jaka ni hotel nič jesti. Starši so se ves čas borili, da bi kaj malega spravil v usta. Iz dneva v dan se je ponavljala ista pesem: »Eno za mamico, eno za babico, eno žličko za očka, eno za dedija ...« Pogovor je ves čas tekkel na temo: »Le kako bo ta otrok sploh zrasel?« In sedaj vam lahko odgovorim: »Zrasel sem precej.«

Medtem ko je mali Jaka rasel v mladega fanta, se je marsikaj spremenilo. Kmalu je sam našel pot v omaro, hladilnik, bližnjo trgovino, kuhati je bilo potrebno vedno več. Kosila in večerje so si sledila kot po tekočem traku. Malo je jedel doma, malo pri babici, pa ne vedno zdravo hrano. Človek ne bi mogel verjeti svojim očem, kaj vse je Jaka zbasal vase, se zredil in seveda tudi zbolel.

Do takrat ni pomagalo nobeno opozorilo, prigovarjanje, tudi prošnja ne. Po treh neprespanih nočeh, strašnem stradanju, stokanju od bolečin se je znašel v bolnici. Tu pa seveda hrana ni bila kaj prida in privoščili so mu še nekaj dni trpljenja in preiskav ter seveda ogromno spraševanja: »Le kaj vse si pa ti pojedel?«

Končno so starši Jaka pripeljali domov. Seveda pa je hkrati z njim prispela tudi pošiljka navodil. Boljše se ne bi moglo končati, kot da je prestradani Jaka ugotovil, da je tudi dieta za zdravo življenje dober kuhar in človek nikoli ne ostane lačen.

Jaka Zupan, 7.a

Nekega dne so bile vse ovce na drugem bregu in pastir jih je naučil, da so mu nosile les za novo brv. Skupaj so naredili močnejšo in širšo brv. Zvečer niso hodile čez brv vsaka posebej, ampak vse naenkrat. Kmet je bil pastirju hvaležen in mu je dal veliko denarja. Pastir je denar nesel očetu. Ko se je vračal nazaj h kmetu, je srečal princeso Ano. Zaljubila sta se, se poročila in na velikem gradu srečno živela.

Luka Stržinar, 3. a

POMOČ

K hiši je prišel mucek. Bil je še majhen. Nekega dne je na dvorišče prišel velik pes. Zapodil se je za muckom. Mucek se je prestrašil in zlezal na cipreso. Jaz sem prepodila psa, pristavila lestev in z veje rešila mucka. Nekega dne sem se po pomoti zaprla v garažo. Glej ga zlomka! Vrata so imela tako kljuko, da se od znotraj niso dala odpreti. Mucek, ki je bil zunaj, je skočil na kljuko. Vrata so se odprla in bila sem rešena. Z muckom sva velika prijatelja.

Maruša Pogačar, 3. a

JURE KVAK KVAK

Začarani Jure je rekel teti Otiliji, da ga lahko odčara samo ena stvar. Prinesti mu mora najnovejši računalnik. Odhitela je v trgovino in ga kupila. Doma je začaranega Jureta dala pred zaslon. Na ekranu se je prikazala princesa, ki je Juretu poslala poljubček in Jure začarani je bil spet deček.

Timotej Podakar, 3. a

Če bi imela čarobno kroglo, bi jo pokazala mamici in očku. Povedala bi jima, da sem jo našla pred hišo v snegu. Vsak bi si lahko nekaj zaželel. Očka in mamica sta si zaželela željo.

Jaz pa si jo bom sedaj. Zaželela sem si muco. Takrat pa se je zabliskalo in krogle ni bilo več. Tam pa je ležala majhna mucka, ki je imela ovratnico, na kateri je pisalo, kako ji je ime.

Gaja Koštic Papov, 2. a

Če bi imela čarobno kroglo, bi jo odnesla v grmovje in bi naslednji dan pogledala, kako je z njo. Odnesla bi jo v posteljo in si zaželela, da bi bila naša družina vesela in moj bratec zdrav. Ko bi si vse to zaželela, bi se krogla razbila, toda želja bi se izpolnila.

Maja Kostić, 2. a

PREDSTAVLJAM SI, DA SEM...

Sem škratek, ki živim v škornju. Všeč mi je, ko me otroci obuvajo. Takrat mi je toplo. Ni mi všeč, če me otroci puščajo razmetanega.

Manca Stušek, 2. Kovor

Sem rokavica roza barve. Ni mi všeč, da nekdo z mrzlo roko seže vame. Ko je na nebu sonce, sem v omari. Čakam na hladno vreme in se veselim, da zopet vame seže topla roka.

Sara Zupan, 2. Kovor

Sem dežnik fig modre barve s črnimi pikami. Ko dežuje sem najbolj vesel. Celo poletje v kotu stojim. Pomladi, jeseni se najbolj veselim. Ko oblaček zajoka, nikdar ne zaspim, sli s sestrico v vrtec ali z bratcem v šolo, mogoče pa s starši v službo hitim.

Rok Selko, 2. Kovor

Glava je posoda domišljije Stezice

Sem dežnik. Rad imam dež in sneg. Kadar dežuje, grem lahko ven. Ne maram, da me otroci vržejo na tla ali kje pozabijo. Kadar grem ven, srečam veliko prijateljev.

Klara Žos, 2. Kovor

Živijo! Jaz sem zvonček. Živim v čebulici. Nekega dne je prišla deklica, me izkopala in odnesla na svoj vrt. Tu sem se pogovarjal z mravljami in rožami. Potem pa je mimo mene prišel palček in rekel: »Poglejte, prvi zvonček. Zdaj lahko pozvonimo pomladi.« Palček je splezal name in zazibal glavico. Bil sem vesel, kljub temu, da je moja glavica povešena.

Klemen Zupan Mežnar, 2. Kovor

Toplo sonce je posijalo. Sneg se je stopil. V čebulci se je začelo nekaj dogajati. Začel sem rasti. Postajal sem vse večji. Na koncu stebela mi je zrasel lep bel cvet. Ponosno sem stal sredi travnika. Mimo je prišla Ema in me odtrgala. Nesla me je domov svoji mami za njen praznik.

Emma Kokalj, 2. Kovor

Nekega dne sem se prebudila. Videla sem, da moje sestrice še spijo. Zbudila sem jih. Prišel je škratec, odtrgal je moj cvet in na glas zatrobil. Vse živali so začele plesati.

Jan Valjavec, 2. Kovor

DOLGČAS NA OBISKU

Danes je bil na obisku Dolgčas. Bilo je grozno! Vam povem, kako je bilo?

Bila sem sama doma. Pisala sem domačo nalogo, ko je nekdo potkal na vhodna vrata. Tako sem se prestrašila, da sem skoraj padla s stola. Vstala sem ter odprla vrata. Pred vrati je stal Dolgčas. Vstopil je, se sezul

in sedel na stol. Dolgčasa sploh nisem poznala. Takrat sva se začela dolgočasiti. Bila sva dva, vendar nisva vedela, kaj naj počneva. Dolgčas je govoril in govoril. Jaz nisem vedela, kaj naj rečem. Bil je dolgočasen obisk. Pogovarjati se s tujcem mi je bilo čudno. Obiskovalec je govoril in govoril. Usta so se mu premikala zelo počasi. Začel se je gugati na stolu in ... tresk! Dolgčas je padel s stola. Tako sem se mu smejala, ko si je božal udarjeno rit. Tudi sam je tako na glas smejal, kričal in cvilil, da je popokalo steklo na oknih. Do takrat mi Dolgčas ni bil všeč. Takrat pa sva postala najboljša prijateljca. Še isti dan sva priredila tekmovanje v pokanju steklenih kozarcev. Rezultat je bil 32:21 za Dolgčas.

Popokala sva toliko kozarcev, da sta obe družini ostali brez kozarcev.

Nina Žumer, 4. b

PRAVLJICA O TREH GRAHIH

Živel je siromak, ki je imel enega sina. Ker ni imel denarja, reče, naj odide po svetu. Siromak je rekel, naj pobere vse, kar vidi. Mladenič se po prašni cesti odpravi v svet. Ni dolgo hodil, ko je zagledal zrno graha in se spomnil očetovih besed, naj vse pobere, kar najde. Mladenič odpre torbo in vanjo pospravi zrno graha. Kmalu zagleda še eno zrno graha in tudi tega pospravi, potem še enega in še enega... Že se je mračilo, ko je prispel do gradu, v katerem je zaprosil za prenočišče. Vrata gradu so se počasi odpirala in kmalu je mladenič zagledal kraljico in njeno hčer. Kraljici je mladenič zelo odgovorjal in prav tako njeni hčerki, zato sta se kralj in kraljična odločila, da bosta naredila preizkus, ali je mladenič modre krvi in se tako lahko poroči z njuno hčerko. Najprej je mladenič moral spati na slabi postelji. Kralj in kraljica sta ukazala, da mora stražar ves čas stražiti, ko bo spal. Zvečer je šel mladenič s svojo torbo spat, a ker se je bal, da bi mu torbo ukradli, jo je dal pod glavo. Iz torbe so mu začeli padati grahi, on pa jih je lovil. To se je nadaljevalo celo noč. Zjutraj je kraljica vprašala stražarja, kako je spal? Stražar ji je odgovoril, da zelo slabo. Potem je mladenič spal še na dobri postelji, in

Glava je posoda domišljije Stezice

stražar je zjutraj kraljici povedal, da je tokrat mladenič spal dobro. Tako sta se mladenič in kraljeva hči poročila. Po poroki sta se s kočijo odpravila v grad, katerega je mladeniču posodil starec, ki ga je srečal v gozdu, a mu je ta rekel, da mora grad takoj zapustiti, ko se začne tresti. Če mu to ne bo uspelo, mora speči hlebec kruha in ga postaviti pred vrata. Čez nekaj časa se grad res začne tresti, a mu ga z ženo ne uspe zapustiti, zato speče hlebec kruha, ga postavi pred vrata, ta pa zmaja razbije na tisoč koščkov.

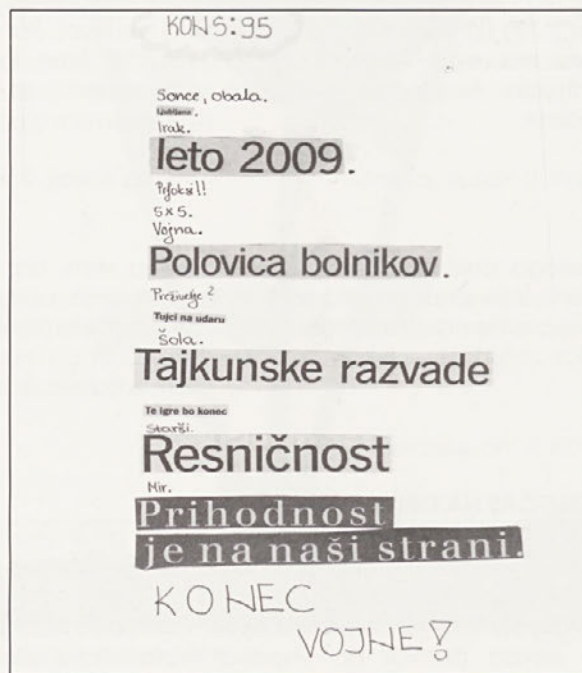
Domen Jančič, 4. b

MRAČNO JUTRO

Mračno jutro je bilo, pritisk v zraku se je čutil, a jaz sam v ulici stojim in čakam in čakam na avtobus. Gledam na uro in vidim, da zamuja, a kaj i mar saj se odpravljam v mesto, kjer je zagreta množica, ki se prepira med sabo za nekaj, kar v resnici ni vredno kreganja. A še vseeno grem tja, saj je prijetno čutiti toplino, izpušne pline in gnečo, vsaj ne počutiš se samega kakor na podeželju, ko ni ne duha ne sluha o civilizaciji. Le prijazne sosede te vabijo na kavico ali sosed prosi za pomoč, ker nekaj ne more postoriti sam. Vsako mesto ima svoj čar, ki te vabi k sebi, a nekaj v mestu ni dobrega, a to še ne vem kaj je. Ravno zaradi te nevede se odpravljam v mesto, da izvem kaj je narobe. Ko sem ravno oglobljen v misli, slišim prihajajoči avtobus, odpro se mi vrata in vstopim. Odpeljal sem se v LJ- center, vožnja je bila kar naporna, ampak ne zaradi sedenja, ampak zaradi bližnjih ljudi. Človeka takoj prepoznam, samo, da ga vidim. Takoj sem vedel, da mladenič pred mano hodi na poklicno šolo, saj tako ali tako nebi drugje nič dosegel. Gospa na desni je bila namenjena možu v bolnišnico, saj so jo izdale oči in vsebina torbice, ki jo je držala v roki. Takšne sposobnosti ima lahko vsak človek, samo naučiti se mora. Končno, po štiridesetih minutah, vesel izstopim iz avtobusa in se takoj pomešam med tržnice in nakupovalne centre, saj tako bom najlažje našel problem, ki ga iščem. Med razmišljanjem med vožnjo sem pomislil, da mogoče ni problem v mestu, ampak v ljudeh. Po enournem sprehajanju po trgu opazim pri

Prešercu, da me dekile zasleduje, v tiste trenutku sem mislil, da hodi po enaki poti kot jaz. Ko sem zavil v samotni del ulice, mi je sledila. Kaj čem, saj sem pogumen in tudi slabič nisem, zato sem jo kar direktno vprašal: »Zakaj me zasleduješ?« V sekundi reagira in vidim, kako ji nož zdrsi iz rokava in me napade. Takoj sem občutil hlad rezila v nogi. Dekle je zbežalo, a jaz na ulici leže sedim, z nožem v nogi. Seveda takoj po mobilcu pokličem reševalca, a za vruga, ni signala! Kako se lahko to zgodi v središču mesta? Vidim, da zamanj poskušam telefonirati in na koncu le obupam in od vse jeze vržem telefon po ulici navzdol in slišim nekoga, ki zavrešči »Aaaaaavvvv to boli!!! Kdo je to naredil?« Seveda ves vesel z nožem v nogi zavreščim »Jaz, prosim pomagajte!« in glas mi odgovori: »Najprej mi mobilnik v glavo vržeš, sedaj pa še za pomoč prosiš, NE!«

Domen Žalac, 8. a

Špela Šerc, 9. b, Urša Papler, 9. a, Katarina Aljančič, 9. c

Radí imamo potovanja ... Stezice

FLORIDA

Florida je sončni polotok na jugovzhodnem delu ZDA. Obliva ga topla voda Mehškega zaliva in je izredno priljubljena turistična destinacija.

Ob vidnem zavidanju sorodnikov in sosedov smo se v začetku prvomajskih počitnic pripravili na pot. Vsakomur, ki nas je vprašal o letošnjih počitniških načrtih, smo z veseljem odgovorili, da se odpravljamo v Ameriko, na Florido.

V zgodnjih jutranjih urah, ko smo vsi še zehali in se spominjali toplih postelj, smo se vsi potniki zbrali na letališču Brnik v Ljubljani, kjer smo se srečali z našim rahlo zmedenim, a prijaznim vodičem Brankom. Na hitro nam je opisal pot, nato pa se je že zaslíšal poziv za vkrcanje na letalo, ki nas bo najprej prepeljalo na letališče v Švici, v Zürichu, kjer bomo nato prestopili na medcelinski let.

Po 10 urah stiskanja na sedžih v ekonomskem razredu smo končno pristali v Miamiu. Prva stvar, ki smo jo občutili, je bila neverjetna vročina. Florida ima namreč zelo toplo tropsko podnebje. Po odvetju prstnih odtisov in izpolnitvi zelene karte smo lahko zapustili letališki terminal. Najeli smo avto ter se odpeljali do našega hotela na Miami Beachu. Zvečer smo poklicali taksi in kolumbijski voznik, ki je vso pot v polomljeni angleščini razpravljaj o Bushevi politiki, nas je odpeljal na slavno ulico Ocean Drive, kjer snemajo tudi televizijsko serijo Na kraju zločina Miami.

Miamijski »sky line«, vrsta nebotičnikov tik ob oceanu.

Naslednji dan smo se z eno od številnih turističnih jahtic odpravili na ogled Miamija z oceanske strani ter enega od številnih umetnih otočkov, na katerem imajo svoje vile samo bogati in slavni zvezdniki. Obiskali smo tudi eno od številnih veleblagovnic in z zadovoljstvom ugotovili, da je vse neverjetno poceni.

Zgodaj zjutraj naslednjega dne smo se odjavili iz hotela in se čez dolge mostove in otočke, ki jih imenujejo Florida keys (Floridski ključi) odpeljali do najjužnejše točke ZDA – do Key Westa, kjer je med drugim živel tudi pisatelj in borec na soški fronti Ernest Hemingway. Ker nam je bilo po večurni vožnji zelo vroče, smo se odločili, da se ohladimo v prelepi modri vodi Mehškega zaliva, v kateri je mrgolelo pisanih tropskih ribic.

Takoj zjutraj, po obilnem ameriškem zajtrku, smo

7 milj dolg most med otočki Florida Keys.
Ko so snemali film Terminator,
je Miamijski župan dovolil razstrelitev.

se po isti pot i- torej čez vseh 42 mostov in otočkov- odpeljali nazaj na celino in nato po cesti Tamiami Trail v ogromen narodni park Everglades. Tam smo spoznali indijanca, ki nam je priredil super predstavo s 5 metrskim aligatorjem, s katerim se je igral kot z velikim psom. Dovolil nam je tudi, da smo v roke prijeli male aligatorčke, ki so bili v bistvu že kar velike zverinice. Nato smo si ušesa zamašili z vato in se vkrcali na Air boat - čoln na propeler, ki je v Evergladesu glavno prevozno sredstvo - ki nas je čez močvaro prepeljal do indijanske vasi sredi vode. Okoli nas so ves čas plavali aligatorji, očitno vajeni vsega hrupa, ki ga tak čoln povzroča. Po vrnitvi iz močvirja smo spet nadaljevali z vožnjo proti severu, proti Orlando.

Zvečer smo se ustavili v obalnem mestu Naples, ki je zame eno najlepših mest, kar sem jih videla. Po

Radi imamo potovanja ... Stezice

naključju smo našli pot do plaže s prekrasno belo mivko in ogromno školjkami. Američani očitno nimajo navade pobirati školjk s plaže kot mi, Evropejci. Na plaži smo ostali dovolj dolgo, da smo videli prekrasen sončni zahod – rdeče sonce počasi zaide za širo morje – nepozaben prizor.

Naslednje jutro smo nadaljevali z vožnjo proti Orlando, ki slovi po zabaviščnih parkih, kot so Disneyland, Sea World, Wet'n'Wild, Universal Studios ipd. V Orlando smo nameravali ostati 3 dni in vsak dan obiskati drug park.

Prvi dan smo obiskali Sea World – izvrsten park z največjim vlakcem smrti na Floridi, ki je veliko hujši od npr. Blue Tornado v Gardalandu. Ogledali smo si nekaj neverjetnih predstav z morskimi živalmi in še vedno mi ni jasno, kako pripraviš mroža, da naredi salto.

Naslednji dan smo obiskali ameriški Disneyland, ki je sestavljen iz več tematskih parkov, ki pa so med seboj ločeni. Najbolj smešno se mi je zdelo, da je pri vseh "atrakcijah" poleg minimalne višine določena tudi maksimalna širina – večina američanov je res zelo debelih in skoraj nemogoče je videti človeka, ki bi imel manj kot 120 kg. V Disneylandu smo ostali do večera in si ogledali še krasen ognjemet.

Tretji dan v Orlando smo obiskali še vodni park Wet'n'Wild, v katerem je ogromno različnih drč, toboganov in celo neke vrste prostih padov. Zanimivo je, da se američani blazno bojijo tožb. Povsod so nas spremljala opozorila, kot so 'pazi glavo', 'pozor, stopnica' in celo 'ne sedi na kaktus – bode'.

Naslednji dan smo zapustili Orlando in se opeljali do Kennedyjevega vesoljskega centra. V simulatorju vzleta smo izkusili, kakšne sile delujejo na astronaute med vzletom in si ogledali 3D film o delu v vesolju. Nekoliko odmaknjene od Centra so izstreliščne ploščadi, eno od njih pa so že pripravljali za vzlet ene od raket, ki bo v

vesolje ponesla nov del za mednarodno vesoljsko postajo. Presenečeni smo bili nad številom aligatorjev, ki so prosto ležali kar v obcestnih jarkih. Varnostnik nas je opozoril, naj pred odhodom preverimo, če si ni morda kateri našel sence pod našim vozilom.

Zvečer smo prispeli v Miami in tako zaključili krog po Floridi in to nas je opomnilo, da se naš izlet bliža koncu. Naslednje jutro je bilo naše zadnje v ZDA. Še enkrat smo se sprehodili po mestu in občudovali Sky Line – predel mesta tik ob vodi, kjer stojijo sami nebotičniki. Vrnili smo naš najeti avto in tokrat malo manj zgovoren turški taksist nas je odpeljal na letališče.

Po 10 urah leta, 5 urah čakanja na letališču v Švici in nato še uri in pol leta smo pristali v Sloveniji. Ugotovili smo, da je Florida zelo lepo urejena in Američani prijazni do turistov, čeprav je njihov življenjski slog nekoliko drugačen od našega. Na tem potovanju smo vsi zelo uživali in ostalo nam bo v spominu še dolgo, dolgo časa.

Sara Ručigaj, 9. a

ŠRI LANKA

Na Šri Lanko smo se z družino odpravili letos poleti, natančneje 25. 6. 2008. Najprej smo se iz Brnika z letalom odpeljali proti Münchnu, nato pa iz Münchna proti Dohi (Katar). Tam je sledil dolgočasen 5-urni počitek, nato pa še štiri in pol urni polet proti Colombu, glavnemu mestu Šri Lanke. Na letališču nas je čakal angleško govoreči vodič, ki je bil obenem tudi voznik. Ker je bil v Colombu zaradi časovne razlike da in je bila tam takrat ura okoli 8 h zjutraj, nas je takoj čakal ogled znamenitosti in glavnega mesta. Zaradi utrujenosti smo v kombiju vsi zaspali in od prvega dne praktično nismo odnesli nič. Vodič nas je odpeljal v obmorsko mesto Negombo, kjer smo se nastanil v hotelu Blue Oceanic. Nekateri se seveda nismo mogli upreti lepi peščeni plaži in morju, zato smo kljub rdeči zastavi, ki je opozarjala na velike valove, stekli v vodo. Veselja je bilo kaj kmalu konec, saj so nas hotelski delavci prišli opozoriti, naj tega ne počnemo, zato smo se odšli namakati v hotelski bazen, ki

Radi imamo potovanja ... Stezice

ni bil nevaren. Proti večeru nas je čakala še večerja in sprehod po mestu, v katerem se ni nič kaj dogajalo, zato smo raje odšli v posteljo in zaspali.

Naslednji dan smo se okoli pol 8 h zjutraj odpravili proti Pinawelli, ki slovi po sirotišnici slonov. Te simpatične živali smo lahko tudi božali in hranili. Po uro dolgem postanku v Pinawelli smo se odpeljali naprej proti Sigiryi, kjer stoji tako imenovana "levja skala", na oz. v kateri je imel rezidenco kralj Kasyapa. Povzpeli smo se na skalo in medtem občudovali freske, hranili opice in si ogledovali prelepo pokrajino Šri Lanke. Nato smo se odpeljali po izjemno slabih cestah (najboljša cesta je približno taka kot cesta iz Bistrice do Tržiča) od Dambulle in se nastanili v izjemno lepem in prijaznem okolju. Že na cesti so nas ljudje presenetili s svojo prijaznostjo in preprostostjo in osebje v hotelu je to samo še potrdilo. Ker smo se na dan vozili tudi po tri in štiri ure, nam je spanec prišel še kako prav.

Zjutraj smo se odpeljali proti nekdanji prestolnici Šri Lanke, Anuradaphuri. Ogledali smo si čez 2000 let staro drevo Sri Maha Bodhi, pod katerim je meditiral Buda. Ogledali smo si tudi največjo dagobo na Šri Lanki in še nekaj drugih templjev. Nato pa smo se odpeljali naprej proti templju Mihintale, ki je za Šrilančane največjega pomena, kajti prav tu naj bi se začela budistična vera na otoku. Spet smo se odpeljali proti hotelu in si odpočili od napornega dne.

Peti dan smo se najprej odpeljali proti Polonnaruwi, ki je bila tudi ena izmed petih prestolnic Šri Lanke.

Ogledali smo si mesto, nato pa se spet odpravili templjem naproti, kjer smo si ogledali 4 metre visok kip verskega učitelja. Nekaj metrov naprej pa je stala podoba treh Bud v različnih meditativnih položajih (stoječem, ležečem in sedečem), izklesanih iz enega kosa skale. To je obenem tudi najbolj znana šrilanška skupina Budinih podob. Danes si verjetno ne moremo predstavljati, da bi iz enega kosa skale izklesali večmetrske podobe česarkoli. Po ogledu Gal Vihare smo se odpeljali naprej proti Ritigaleju, ki so ga zgradili sredi džungle in je eden najstarejših še stoječih templjev. Seveda moraš v vse tempelje bos, kar pa pri 35° C v templju brez strehe ni prav prijetno. Po postanku v Ritigaleju pa je sledil še malo bolj zabaven del dneva. Odpeljali smo se namreč proti Habarani, kjer nas je čakalo jahanje slonov. Jahali smo po džungli in po vodi. Po približno uro dolgem jahanju nas je vodič odpeljal proti trgovini, kjer še vedno ročno izdelujejo predmete iz lesa. Kupili smo kar nekaj izdelkov, ki so nam jih za malo "barantanja" tudi znižali. Ko smo jim v zameno za to podarili nekaj kemičnih svinčnikov in drugega reklamnega materiala, so se trideset in štiridesetletni moški dobesedno topli zanje in se nato razveselili kot otroci. Vidiš, kako preprosti so ti ljudje. Zahvalili smo se jim in oni nam ter odšli nazaj v hotel.

Radi imamo potovanja ... Stezice

Šesti dan smo se takoj zjutraj odpravili na ogled jamskih templjev v Dambulli. Seveda je okoli nas zopet skakalo polno opic, ki smo jih hoteli božati ampak so nam to odsvetovali, ker ta vrsta opic rada krade. Še en podatek, ki utemeljuje to, da smo si ljudje in opice neizmerno podobni. Na poti naprej proti Kandyju, še eni nekdanji prestolnici otoka, smo se ustavili v naravnem jezeru, kjer je voda smargadno zelena in se tam tudi kopali ter opazovali rastlinje in živalstvo, ki ga pri nas ne vidiš niti v živalskih vrtovih niti ne kje drugje. Tudi rastlinje, ki tam raste kot plevel, je pri nas viden samo v botaničnih vrtovih. Nato pa je sledila še približno uro in pol dolga vožnja proti Kandyju z nekaj postanki. Ko smo prispeli v Kandy, smo se najprej sprehodili po tem zelo zanimivem in po našem mnenju najbolj razvitem mestu, ki smo jih na Šri Lanki videli. Po obhodu in ogledu tržnice smo odšli v mestno gledališče, ki je napol gradbišče, napol gnezdišče, in si tam ogledali nekaj tradicionalnih plesov. Vodič nas je odpeljal v hotel in tam smo se spet v poznih urah odpravili spat.

V sedmi dan smo se enkrat in edinkrat na dopustu prebudili v oblačno in deževno jutro. Ampak to nas ni ustavilo pri ogledovanju znamenitosti. Najprej smo se odpravili v botanični park Peradeniya, ki pa smo si ga zaradi močno nevihte, ki se je razbesnela ravno v

trenutku, ko smo vstopili v park, ogledali le četrtno. Odšli smo nazaj proti kombiju in se odpeljali proti Nuwara Eliyi, kjer imajo Tamilci najboljši čaj na svetu, ki ga gojijo na višini 2000 m. Po ogledu predelave čajevca v čaj in skodelici pravega čaja smo se odpravili v hotel, v katerem je vidna prisotnost Angležev, saj je hotel zgrajen popolnoma v angleškem slogu. Slaba stran hotela je bila da ni imel ogrevanja. Smo pač oblekli nekaj puloverjev in se odpravili spat.

Osmi dan nas je čakala naporna 5-urna vožnja proti narodnemu parku Yala z nekaj postanki. Eden od njih je bilo kopanje pod slapovi Rawana Ella. Ko smo prišli v parka Yala, smo se najprej namestili v bungalovih sredi safarija in divjih svinj, ki so brskale okoli naših bungalovov. Nato smo se z džipi odpeljali na safari, ki slovi predvsem po leopardih, ki pa jih na žalost nismo videli. Smo pa videli veliko drugih živali. Zanimivost recimo je, da je šrilanška nacionalna žival petelin. Ob povratku v hotel nas je čakala večerja na razgledni točki, s katere se je videlo ves safari. To, da hotel stoji sredi safarija pa pove tudi podatek, da so nas uslužbenci hotela moralipospremiti do bungalovov da nas nebi napadli sloni ali kakšna druga žival. Ampak zaspali smo mirno, čeprav so nam zjutraj povedali, da naj bi okoli gomazil slon.

Steziice

Radi imamo potepanja ...

In nato zadnji, deveti dan. Čakala nas je osem urna vožnja nazaj proti Negombu. Vmes smo se ustavili še na plaži Unawatuni, ki so jo l. 2002 ne programu Discovery proglasili za najlepšo plažo na svetu, kar pa se nam ni zdelo ravno res. Ogljedali smo si tudi mestece Galle, sredi katerega je v trdnjavi zapor. In nato končno Negombo. Še zadnjič smo šli na sprehod po Negombu, nato pa odšli spat in zgodaj zjutraj na letališče. Še zadnjič smo se sprehodili po šrilanških tleh in se nato povzpeli na letalo za Maldive, kjer smo preživeli zadnjih šest dni v Aziji. Potovanje po Šri Lanki je bilo res edinstveno in zelo zanimivo in prav nič ne bi imel proti še enemu obisku.

Jaro Veselinovič, 9. b

Na taboru mi je bilo najbolj všeč plezanje in lokostrelstvo. Naučili smo se, kako se pravilno pleza. Preplezal sem dvajset metrov. Na lokostrelstvu smo streljali z lokom. S puščico sem zadel v rumen krogec na tarči. Izstrelil sem dvanajst puščic. Izvedeli smo, kako so včasih lovili živali.

Žan Bečan, 3. Kovor

Na taboru mi je bilo najbolj všeč plezanje. Učitelj nam je pokazal, kako naj plezamo, da se čim počasneje utrudimo. Preplezal sem dvajset metrov. Všeč mi je bilo tudi, ko smo streljali z lokom. Najbolj sem bil vesel, ko sem zadel tarčo v sredino. Ko pa sem sedel in čakal na streljanje, mi je zelo zeblo.

Nejc Pavšek, 3. Kovor

POHOD NA ZELENICO

Zjutraj smo prišli v šolo ob 8:00 h. Vsi smo bili obuti v pohodne čevlje in oblečeni v topla oblačila. Kmalu zatem je pripeljal avtobus, s katerim smo se po vijugasti cesti odpeljali na stari mejni prehod Ljubelj, od katerega se začne vzpon na Zelenico. Od tu smo pot nadaljevali peš po strmi in zaviti poti, pozimi pa zelo lepega smučišča. Ko smo prispeli na vrh, smo se odpočili na klopcah ob koči, ki se prenavlja, saj je stara kočja pogorela. Po počitku smo pojedli malico, potem pa smo se še malo lovili in skrivali. Pri koči smo dobili še žig, nato pa smo se odpravili v dolino. Pot navzdol je bila veliko lažja in hitrejša. V šolo smo se vrnili približno ob 12:00 h.

Domen Jančič, 4. b

Nekega lepega popoldneva v mesecu maju smo se skupaj z domačimi odločili, da gremo v hribe. Šli smo raziskovat alpski svet. Hodili smo in hodili, dokler nismo prišli do velikega travnika v prelepi alpski dolini. Bil je na pol posušen in iskali smo mesto, kjer bi se lahko usedli. Mimo so prišli drugi planinci in starša sta se pogovarjala z njimi. Bratec in sestrice sta se kartala, jaz pa sem bil tako žejen, da sem hitro poiskal steklenico z vodo. Tam blizu skale sem nenadoma zaslišal mili glasek. Prisluhnil sem in slišal, da me nekdo prosi za malo vode. Čudno se mi je zdelo, ker nisem videl nikjer nobene žive duše okoli sebe. Glasek je spet prosil za vodo, zato sem vprašal, kdo je žejen. Nekaj modrega je pomigalo zraven mene. Nisem mogel verjeti, da se pogovarjam z rožo. Najraje bi jo utrgal, tako je bila lepa. Prosila me je naj je ne utrgam, ker spada med zavarovane rastline v Sloveniji. Bil sem radoveden, zato sem jo vprašal, kako ji je ime.

Odgovorila mi je, da je travniški svišč. Povedala mi je, da je dobila ime po ilirskem kralju Gentiusu, ki je poznal zdravilnost rastline, saj vsebujejo v koreninah grenke glikozide. Prilil sem ji malo vode in oddahnila si je. Rekla je, da ima rada kislta tla, le travnik jo včasih utesnjuje, saj ji noče dati dovolj prostora, da bi lahko dobro rasla in spala. Povedala mi je, da ima najraje svoje prijatelje čmrclje in metulje. Nič čudnega, ko pa je tako ljubka in majhna. Ima tako čudovite modre cvetne liste, zraščene v cevi, ki štrlijo navzven in privabljajo poglede prav vseh. Komaj sva se spoznala in počitka je bilo kmalu konec. Hudo mi je bilo, ker sva se morala posloviti. Obljubil sem, da drugo leto spet pridem in če nama bo sreča naklonjena, se bova spet lahko pogovarjala.

Timi T. Sušnik, 5. b

DNEVNIK S POTEPANJA

Sobota, 18. 5. 2008

Vstanem vedno ob 7:25, razen kadar imamo preduro. Samo danes sem vstala ob 8:00, ker greva z mami v Sevnico, k moji sestrični Nini Kosem, ki ima prvo sveto obhajilo. Ali vas zanima kaj sva ji kupili? Kupili sva ji: peresnico Winx, beležko, dve čokoladi in spet svinčnik Winx. Za povrh tega sem pa ji dala še MOJH 20 evrov. Mami sem vprašala, kdaj greva. Odgovorila mi je, da čez 15 minut, se pravi ob točno 10:31. Dnevnik bom nadaljevala v Trebnjem, kjer se bova ustavili in nekaj popili.

ČEZ 1 URO ...

No, zdaj sva v Trebnjem in pijem kakav. Sva v gostilni, kjer predvajajo pesem od Rebeke Dremelj Vrag Naj Vzame. Še pol ure se bova morali voziti, da bova prišli v Sevnico. Zdaj kličem mojo teto Romano. Dnevnik nadaljujem čez pol ure v Sevnici pri moji dobri babici.

ČEZ POL URE ...

Sem že pri babici. Samo še kosilo pojem, se preoblečem, da na obhajilo ne bom šla v trenerki. Evo. Samo še 1 uro

časa imamo. Nadaljujem čez po ure v Pokleku oziroma v Gasilskem domu Poklek.

Zelo jih je malo, saj imamo do začetka še dobrih 45 minut. Zdaj me sestrična Nina nekam pelje. U! Fino! Na svojem seznamu prijateljev lahko dodam sestričinega bratranca! Jakoba. Pišem še, ko se bo zabava začela. Moja sestrična je lahko srečna, saj je dobila ... 300 ALI 400 EVROV! Zakaj sem ji morala dati mojih 20 evrov! Zabave bo konec. Čez 5 minut. Tako da ne bom več pisala! Se pišemo naslednji dan!

Sara Završnik Puhar, 4. b

NARAVOSLOVNI DAN

4. razredi OŠ Bistrice pri Trziču smo imeli 9. 4. 2009 naravoslovni dan. Ogledali smo si vodohran Brezje. Gospod Darko iz JP Komunalna Trzič nam je povedal, da s pitno vodo iz vodohrana Brezje oskrbujejo naselja Vadiče, Zvirče, Kovor, Bistrica pri Trziču, Trzič, Brezje in Popovo.

V vodohranu imajo do 100.000 litrov vode, ki ima od 8° C–10° C. V njem imajo bojo, ki se spusti pod gladino vode, če porabniki potrebujejo več vode. Ta priteče skozi »zeleno pipo«. Če se kaj pokvari, g. Darko dobi sporočilo, nakar vzamejo vzorec vode ter ga nesejo v laboratorij, kjer ugotovijo, kaj je narobe. V primeru, da je z vodo kar koli narobe, obvestijo porabnike, da je potrebno vodo prekuhavati. Predvsem ob obilnem deževju se zgodi, da se voda umaže. Včasih pa pride do kakšne okvare in takrat iz JP Komunalna Trzič sporočijo, da v določenem času ne bo pitne vode.

V Trziču priteče kanalizacija iz blokov in hiš. Ta umazana voda gre v čistilno napravo. Tam se dobro prečisti in steče v reko Tržiška Bistrica. V Trziču bomo imeli kmalu zgrajeno centralno čistilno napravo.

Brez skrbi! Nikoli ne boste pili umazane vode, ker nas naši prijazni komunalci o tem pravočasno obvestijo.

Nina Žumer, 4. b

KAJENJE POMENI OSEBNOSTNO ZRELOST

Kajenje je bolj ali manj poznano vsem, nekadilcem in kadilcem. Vsakdo ima svoje mnenje o kajenju in kadilcih, vsakdo ima tudi pravico, da to mnenje pove jasno in glasno. Čeprav je danes že skoraj vsak drugi otrok poskusil cigareto, kar pa v temu času ni nič nenavadnega, saj v številnih trafikah in tudi po nekaterih trgovinah prodajajo cigarete mlajšim od 18 let. Potem pa na ovitke napišejo, da so cigarete škodljive za vas in za vašega otroka, da ogrožajo vse ljudi okoli vas, itd ... Ne vem, zakaj jih potem sploh prodajajo. Mogoče zato, ker cigarete prinašajo veliko dobička ter če bi ustavili proizvodnjo cigaret, bi veliko tovarn propadlo. Mogoče je kajenje povezano s samozavestjo, da se ljudje pokažejo da so "boljši", da si več upajo in izpadejo bolj "kul". Še vedno ne razumem kadilcev, kaj vidijo v cigaretah, saj je vse skupaj tako nesmiselno in nelogično. V bistvu je to počasen samomor, zastrupljanje svojega telesa.

Kajenje pomeni osebno zrelost.

Za ta stavek bi nekateri rekli, da je to čista resnica ter da se s kajenje počutijo bolj kul ter starejše. Jaz pa temu pravim čista bedarija, ki spodbuja k hitrejši smrti ter zdravju človeka. Če pa bi kadilci pomislili, koliko škodljivih stvari je v cigaretah, bi si mogoče premislili. Vem pa, da ko si enkrat odvisen od cigaret (treh cigaret, škatlice cigaret ali pa še več ...), se je zelo težko odvaditi. Tisti ljudje, ki prenehajo kaditi, so običajno zelo živčni, nervozni ter brez volje, ker jim je nikotin dajal nekakšno dozo pomirjevala. Npr. kot da si bolan, pa vzameš tableto pa se kmalu bolje počutiš. Podobno je tudi s cigaretami.

Kadilci umirajo bolj samozavestni.

Mogoče je, da so ljudje bolj samozavestni, ko kadijo, so pa tudi toliko bolj neumni. Torej umirajo samozavestni in mlajši!

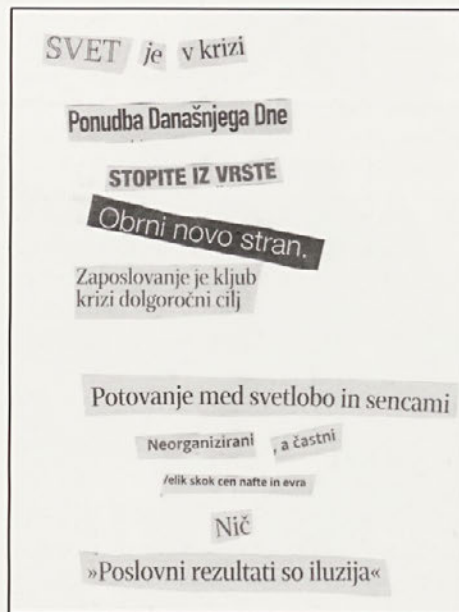
P. S. Osebno sem zelo proti kajenju, ker vem, da zelo škoduje zdravju. Že večkrat sem se vprašala, zakaj nekateri starši govorijo otrokom, naj prenehajo kaditi in piti ter delati podobne stvari, če pa to delajo tudi sami!?

Anita Kersnik, 9. a

NASILJE NA ŠOLI

Mogoče bi nekateri rekli, da ga na naši šoli ni tako veliko kot na drugih šolah, kar bi deloma lahko držalo, vendar žal ne. Nasilje se na naši šoli pojavlja skoraj vsak dan in s tem ne mislim samo na pretepe, ki so nemalokdaj obkoljeni s številčno množico gledalcev, vendar tudi na nasilen odnos starejših osnovnošolcev do mlajših. Občutek mi pravi, da nekateri mislijo, da so "kul" samo zato, ker na hodniku nič hudega slutečega človeka, ki gre slučajno mimo njega, odrine ali pa celo udari. Čudno se mi zdi tudi, da nekdo ustrahuje ali udari nekoga že zaradi tega, ker ima ta drugačno mišljenje o nekaterih stvareh, ker se mogoče nekoč ni dobro razumel z njegovim bratom/sestro, ali ker je drugačen ali pa samo zato, ker mu njegove hlače slučajno niso všeč. Torej vam, morebitnim žrtvam, svetujem, da poveste za nasilje razredniku ali kateri koli zaposleni osebi na šoli. Vam nasilnežem pa: spravite se v red (in pamet v roke)!

Anja Dolenc, 9. a

Urša Praprotnik, 9. b, Anja Dolenc, 9. a

KRIVICA

Mučen občutek. Nekaj, kar tako sovražimo, vendar se nam dogaja vse prevečkrat. Toliko je krivice v svetu, vendar sploh ne razmišljamo o njej. Kaj ni krivično, da nekateri živimo v hišah, obdajajo nas same dobrine, nekateri pa nimajo niti toliko, da bi se najedli? V starih časih so se ljudje zaradi razlik bogati – revni počutili odrinjeno, zdelo se jim je, da so manjvredni. Bogati ljudje so na revne gledali z drugačnimi očmi, vseeno jim je bilo zanje. Revni so se počutili krivično, saj so bogati imeli vsega na pretek, revni pa so ostali lačni.

V današnjem svetu je nekoliko drugače, ljudje v naših krajih so glede tega večinoma v ravnovesju. Lahko bi to primerjali z Afriko. Tam ljudje umirajo. Umirajo zaradi človeške pohlepnosti, zaradi krivice, ki jim jo delamo. Tudi oni verjetno čutijo, da je svet krivičen do njih, da so ljudje krivični do drugih. Nekateri se trudijo, nekateri ne, nekdo si je nekaj zaslužil, nekdo pa si ni, vendar oba končata enako. Ni to krivično? Nekateri so drugačni in jih ljudje ne marajo. Izločijo jih iz družbe, čeprav se trudijo, so dobri po srcu in so nam podobni. Veliko ljudi ob besedi krivica verjetno pomisli tudi na sodišče. Sprašujem se, se tudi tam kdaj zgodi krivica? Lahko nekoga obsodijo na zaporno kazen po krivici? Zakaj bi nedolžni ljudje plačevali za nekaj, česar niso zagrešili? Je možno, da bi ljudje pričali proti njemu, se lagali, samo da pravemu storilcu ne bi bilo treba prestajati hudega? Je možno, da bi se dogajala taka krivica? Pravzaprav se to dogaja. Sicer ne na sodišču, ne v zaporu, temveč v družbi. Družba postaja iz dneva v dan bolj pokvarjena, krivična. Bojimo se. Strah nas je, strah krivice.

Anja Dolenc, 9. a

KAJ MI NAJBOLJ USPEVA?

Hm. Težka tema. Mislim, da mi, vsaj v pozitivnem smislu, zadnje čase ne uspeva prav veliko. Hitro vidim svoje ukvarjanje z fotografijo, ki je verjetno edina stvar, s katero se tako dolgo ukvarjam. Namreč, moji časi folklorista so se, vsaj začasno, ustavili. Ravno zadnjič, ko

sem bil poklican na prireditev Polka je ukazana (moral sem fotografirati prireditev), sem pomislil, da morda pa malo pogrešam te čase. Najbolj bom seveda pogrešal večdnevna gostovanja v tujih državah, kjer je bila rutina 3 ure spanja, saj za več ni bilo časa.

V svoji (dolgi? Kratki? =D) zgodovini sem poskusil marsikaj, vendar mi ni nič dolgoročnega uspelo. Bil sem lokostrelec. Pa sem se naveličal. Bil sem folklorist. Pa sem se naveličal. Bil sem modelar. Pa sem se naveličal.

V modelarstvu sem bil dokaj dober in še zdaj kdaj pa kdaj poletim, se malo zabavam. Nenezadnje se k večini stvari, ki sem jih delal, vračam. Slej ko prej. Morda le za dan ali dva. Včasih pa me kar resno »potegne«! Zato se spet vračam na fotografijo. Ta me resno drži že dobrih 8 let. Zato, ker se je niti malo nisem naveličal, sem se tudi odločil za šolanje v tej smeri. Marsikdo mi je rekel: »Pojdi na gimnazijo, ukvarjaj se s fotografijo in potem lahko nadaljuješ v tej smeri.« Jaz pa: »Ne in NE!« Želim si biti fotograf. In to tudi bom!

Kaj mi torej najbolj uspeva? Mislim, da se zadnje 2–3 mesece dokaj dobro odločam. Mislim, da mi uspeva izdelovati dobre fotografije. Imam še neki drugi, skriti talent. To je dobro laganje. Imam se za kar dobrega lažnivca,

čeprav tega ne delam prav rad.

Uspeva mi še nekaj.

Mislim, da mi je uspelo kar dodobra izprazniti učiteljsčin razpon naslovov za spise.

Žan Dolinar, 9. a

Tvoj izgled je pomemben ne glede na letni čas. Še posebej pa poleti, ko mora biti tvoje oblačilo lahko, enostavno in prosim – NIKAR NE OBLECI UMETNIH MATERIALOV, pod katerimi tvoja koža ne more dihati. Ko kupuješ nove cunje, vedno poglej na etiketo, če je material bombaž ali viskoza. Če je cena primerna in izgled »sočno poleten«, potem hitro domov novo pridobitev najprej oprati in nato – oblečeno pokazati drugim.

Rožasto, barvasto, kratko, dolgo in elegantno – s temi besedami bi lahko opisali obleke letošnjega poletja. Vsaka izmed nas bo našla nekaj zase, saj ni nobenih omejitev, razen da se poskušaj izogniti turbni črni, a kot že rečeno – pusti domišljiji prosto pot ...

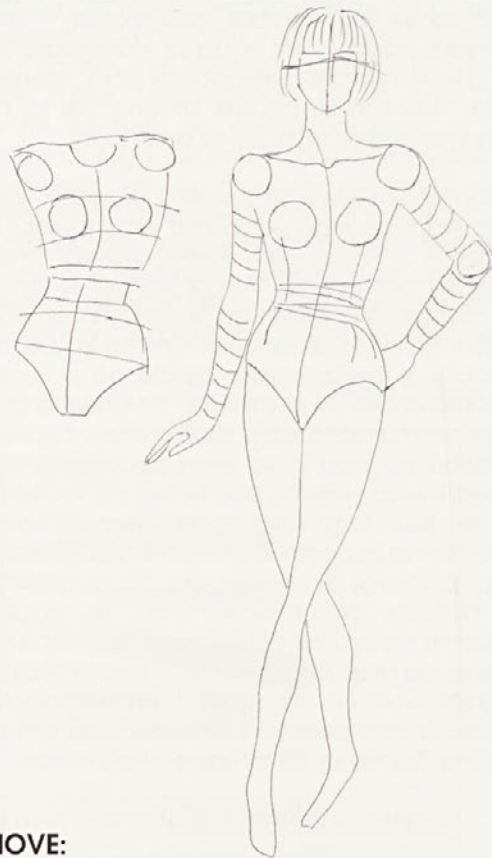
Če bi bila rada zaščiten pred soncem in hkrati izgledala modno, si nadeni nepogrešljivi poletni modni dodatek – klobuk. Modna boš tako s športno čepico, z velikim slannikom ali elegantnim klobučkom.

HIP HOP MODA

Široke hlače, razvlečena majica in superge. To so bili nekdanj glavni kosi garderobe, ki jih je moral imeti vsak plesalec hip hopa. Danes je moda, ki jo narekuje hip hop, povsem drugačna, predvsem pa nudi paleto možnosti, v kateri so trgovci hitro našli svojo tržno nišo. Hip hop oblačila so dandanes namreč najbolj prodajani tekstilni izdelki na svetu, hkrati pa so izjemno draga. Nosilci novih modnih zapovedi so glasbeni izvajalci. Nekateri med njimi so ustanovili celo svoje znamke oblačil, na katerih se bleščijo njihova imena. Lastno linijo oblačil in ostalih modnih dodatkov nosijo v svojih videospotih, te smernice pa skušajo posnemati vsi, ki so hip hop sprejeli kot način življenja. Pa pri nas? Razen redkih izjem, ki prisegajo na prestižna oblačila velikih zvezd, so v ospredju raznorazne hip hop trenirke, ki jih plesalci in plesalke popestrijo z različnimi modnimi dodatki. Piko na i namreč dajo rokavičke, kapice in nepogrešljiv make-up.

No, če pa še vedno nimate obleke za posebno priložnost, lahko za nasvet prosite Julijo Krivic, ki vam bo obleko narisala po vaših željah in okusih. Ne verjamate? Nejeverni Tomaži – berite najprej.

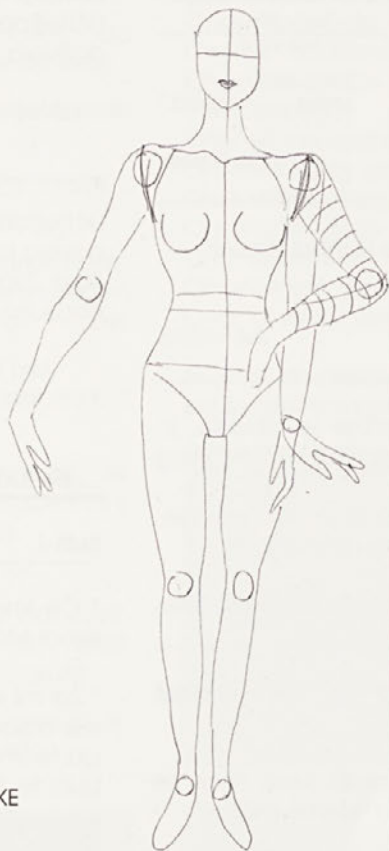
In se hkrati še poučite osnovnih tehnik risanja – če ste pri likovni spali ...

I. OSNOVE:
OD MODELA DO OBLEKE

Človeško telo se nariše s pomočjo geometrijskih likov, kot lahko vidite na sliki.

(Ponavadi se telo naredi s pomočjo valjev in krogov. Nato pa je potrebna samo še vaja ...)

II. RAZLIČNE POZE
OD MODELA DO OBLEKE

Kot vidite na sliki, se telo lahko naredi tudi v različnih pozicijah. V tem primeru ima lutka različne pozicije rok: lahko je pokrčena, ravna, stegnjena ...

III. RISANJE OBLEK
OD MODELA DO OBLEKE

Najprej narišemo obleko s svinčnikom, če sem z njo že zadovoljna, si izberem barve, s katerimi pobarvam obleko. Nazadnje narišem modne dodatke. Po navadi obleko obrobim s flomastrom in nato pobarvam z barvnimi svinčniki.

Se še spomnite, drage sošolke in sošolci, kaj vam je letelo iz ust? No, mi smo to na naše veselje in vašo smolo pridno zapisovali.

"Kaj so mehkužci?" "Mehki kužki!"

Neznana avtorja

"Kaj so glavonožci?" "Tista živa bitja, ki imajo glavo na nogi."

Neznana avtorja

Bill smo pri uri zgodovine in učiteljica je spraševala. Takrat je bil pred tablo sošolec Juš, ki pa ima precej bujno domišljijo. Učiteljica ga je vprašala, kdo je narisal Mono Liso. Malo je razmišljal, nekdo iz razreda pa mu je nediskretno namignil in se zadril: "Leonardo!" Juš: »Ajaaa, Leonardo Di Caprio!" Vsi v razred smo se tako smejali, da si sploh ne morete predstavljati.

Juš Smolej pri spraševanju zgodovine.

"Predniki SLOVANOV so bili sloni."

Pri zgodovini.

"Utopija v vašem razredu bi bila to, da bi bili celo uro tihi!"

Učiteljica Marta Frantar

"Aluminij in Bromid je baker!"

Enej, ko je bil vprašan kemijo.

"Činčila je vrsta zajca."

Urša Papler.

"Adam Bohorič je napisal Zimske radosti."

Juš Smolej.

Enakomerno gibanje je gibanje, k` en avto pelje isto hitr` k` ta drug avto.

(Enakomerno gibanje je gibanje, kadar se hitrost ne spreminja.)

Alen Stjepić pri spraševanju fizike.

Učiteljica: "Kdo je bil voditelj boljševikov?"
Urša: "Leni!"

Učiteljica: "Ne, ni bil Leni, reče se Lenin. Vi samo na lenobo mislite!"

Učiteljica Marta Frantar in Urša Papler pri zgodovini.

Učiteljica: "Ha! Mirno lahko rečeš, da nič ne znaš, učiteljica pa poskoči na stolu. Dolgo boste živel, me učiteljice pa bomo umrle zaradi kapi, infarkta ali pa, ali pa rane na želodcu."

Zastavi naslednje vprašanje: "V kateri učilnici smo?"

Oseba, ki je bila vprašana, je samo strmela.

Učiteljica: "Jooj, to pa še nisem doživela v ZGODOVINI!"

Učiteljica Marta Frantar pri spraševanju zgodovine.

Učiteljica: "Ali lahko stopnjujemo goveja juha?"

Jaro: "Ja, lahko; če daš več mesa v eno juho, je bolj goveja!"

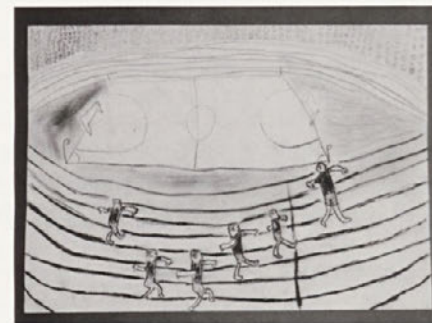
Jaro Veselinovič in učiteljica Andreja Kosec pri slovenščini.

... pa tudi kar tako

SMS-i

* Če imaš kaj časa, pridi na partijo šaha! Manjka nam en konj!

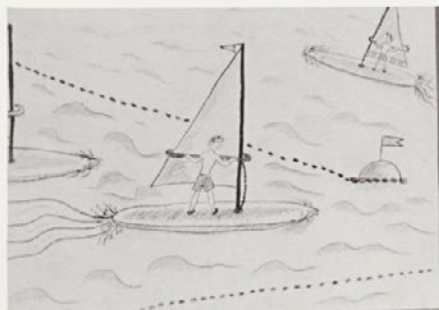
* Žal mi je, ker sem te zapustila, ko si me najbolj potreboval, a dobro veš, da te imam raje od vsega na svetu. Ljubi te, tvoja pamet.

Anže Ovsenek, 8. b

STVARI, KI JIH BREZ FILMOV NE BI VEDELI

1. Kašelji je znak smrtonosne bolezni.
2. Ena vžigalica je dovolj, da razsvetliš sobo kakršnih koli dimenzij.
3. Vse telefonske številke v Ameriki se začnejo s 5.
4. Eifflov stolp je mogoče videti s katerega koli okna v Parizu.
5. Mame vsako jutro pripravljajo jajca, šunko in opečen kruh svojim otrokom, čeprav ti nikoli nimajo časa za zajtrk!
6. Policisti vedno dobijo partnerja, ki je njihovo čisto nasprotje.
7. Ko šminko enkrat naneseš, se nikoli ne zbríše – niti pri potapljanju v polni potapljaški opremi ne.
8. Šef policije je vedno črnc.
9. Če se odločiš plesati na cesti, bodo vsi mimoidoči že znali koreografijo in se ti bodo pridružili.
10. Bolj kot se sovražita, večja je možnost, da se bosta zaljubila.

Teja Koder, 8. a

PRED POROKO

On: »Yess! To! Končno sem dočakal!«
 Ona: »Hočeš, da grem?«
 On: »NE! Niti pomislil nisem na to!«
 Ona: »Me ljubiš?«
 On: »Seveda!«
 Ona: »Si me kdaj prevaral?«
 On: »Ne! Zakaj sploh sprašuješ?«
 Ona: »Me želiš poljubiti?«
 On: »Pa še kako!«
 Ona: »Me želiš udariti?«
 On: »Ni šans! Nisem jaz tak človek!«
 Ona: »Ti lahko verjamem?«

In zdaj, po poroki, preberite ta tekst od spodaj navzgor! :)

Janez Albert Novak, 9. b

Žiga Bakarič, 8. a

ZAKAJ PA NE?

Živali v gozdu izvejo, da ima medved seznam živali, ki jih ima namen pobiti. Vse se prestrašijo, končno pa jelen reče, da tega ne more več prenašati in da bo vprašal medveda, če to drži.

- Medved, slišim, da imaš seznam za umore.
 - Imam.
 - Ali sem tudi jaz na tem seznamu?
 - Si.
 Naslednji dan jelena najdejo mrtvega. Drugi se ojunači volk in gre do medveda.
 - Medved, slišim, da imaš seznam za umore.
 - Imam.
 - Ali sem tudi jaz na tem seznamu?
 - Si.
 Naslednji dan tudi volka najdejo mrtvega. Dan kasneje zbere pogum še zajec in gre do medveda.
 - Hej, medved, ali sem tudi jaz na tistem tvojem seznamu?
 - Si, zajec
 - Pa bi me lahko zbrisal s seznama?
 - Seveda, zakaj pa ne?!

Davor Vasilič, 9. b

ŠOLSKI PARLAMENT

Kot vsako leto so se tudi letos učenci zbrali na šolskem parlamentu, da bi povedali svoja mnenja o različnih temah. Torej, 4. 2. 2009 ob 10:00 je bilo večina učencev – predstavnikov razredov, ravnatelj mag Štefan Žun, gospa podravnateljica Mirjana Kravcar ter voditeljica šolske skupnosti Tatjana Lah, že zbranih. "Obdelali" so veliko tem, jih podrobno secirali in podajali svoja mnenja. Učence je k temami navezoval Žan Zupan, ki je vodil. Najprej so začeli z splošnim uspehom v šoli, oz bolj z neuspehom, saj je samo en razred na šoli, ki nima opominov. Glede na veliko število nezadostnih ocen, so poskušali odkriti, kakšen je razlog za neuspeh in kako ta neuspeh izboljšati. Nadaljevali so z motenjem pouka, oz učenci, ki motijo pouk – izkoriščanje statusov in odločb, večina učencev to izkorišča in moti pouk. Omenili so tudi težave z urniki in velikim številom prostih ur pri nekaterih učencih, ki pa niso bili ravno navdušeni nad svojimi urniki. Prav zaradi prostih ur pa imamo na naši šoli tudi klubsko sobico, kjer se učenci zabavajo z namiznim nogometom. Omenili so tudi teme, kot so nivoji (zahtevnost) ter krivičnost pri spraševanju, malica v razredu ter še šolski ples, za katerega je bilo večina učencev zelo zainteresirana, saj je to po njihovem mnenju pravi dogodek, da lahko dekleta povabi na ples. Se morda kdo sprašuje, zakaj to leto še ni bil organiziran ples? Tudi to temo so predebatirali in pokomentirali. Ravnatelj pa je pripomnil, da je to zato, ker bi verjetno kateri posameznik prinesel na ples alkoholno pijačo, droge, tobak, ker nekateri vabijo na ples tudi ljudi, ki niso iz naše šole in ker smo enostavno deveti razredi preveč problematični na raznih ekskurzijah in kulturnih dnevih. Če hočemo, da bi ples bil, se moramo dokazati, da smo zmožni narediti ples brez zapletov. Na vrst je bila še glavna tema letošnjega šolskega parlamenta, ljubezen in spolnost. Začeli so z vprašanjem, kaj nam mladostnikom pomeni spolnost in ali je za to že pravi čas. Prešli so k odnosom v družini, kako se šolarji razumejo s starši. Omenjeni so bili večinoma prepirčki med bratom in sestro ipd. Večinoma je bilo slišati tudi vprašanja, zakaj starši toliko posegajo v življenje šolarjev. Zakaj nas toliko kličejo, zakaj venomer

sprašujejo, kje smo. Od odnosov v družini smo prešli še k ljubezni med šolarji. Vsi so se samo smehljali in pripovedovali svoje izkušnje in pričakovanja. Ko smo prešli na temo spolni odnosi oz. spolnost, smo slišali odgovore, ki so bili precej drugačni kot pri prejšnji temi. Veliko jih je bilo mnenja, da je za to še prezgodaj, da je primerna starost nekje pri šestnajstem letu in večina se je s tem strinjala. Splav: za ali proti? Mnenja so bila različna, vse od tega, da bi bilo bolje dati otroka v posvojitev, pa tudi do splava. Vse več pa je tudi spolnih bolezni, zato so se pogovorili in pokomentirali tudi to temo, s katero se je srečanje končalo. In tako so po dveh šolskih urah šolskega parlamenta vsi odšli po razredih, kjer jih je čakalo še nekaj ur pouka.

Anja Dolenc, 9. a

DRAMSKI KROŽEK NA PODRUŽNIČNI ŠOLI V KOVORJU

V šolskem letu 2008/2009 smo imeli na Podružnični šoli Kovor tudi dramski krožek pod mentorstvom dveh učiteljic, Simone Križaj in Eve Kuralt. Obiskovali so ga učenci od 1. do 5. razreda. Uprizorili smo znano Levstikovo pravljico Kdo je napravil Vidku srajčico oz. njeno dramsko priredbo, ki jo je ustvaril Boris A. Novak. Igro smo prvič predstavili na odru v okviru prireditve ob materinskem dnevu za Krajevno skupnost Kovor. Drugič smo igro uprizorili na petek pred veliko nočjo, in sicer na domači podružnični šoli.

OTVORITEV ŠPORTNEGA PARKA KOVOR

Po otvoritvi prenovljenih prostorov v naši Podružnični šoli Kovor smo se v sredo, 10. septembra 2008, podali še do sredine vasi, kjer je potekal program ob otvoritvi novega ŠPORTNEGA PARKA.

Učenke podaljšanega bivanja smo pod vodstvom učiteljice Silvie Šlibar pripravile kratek plesni uvod, nato pa so se fantje pomerili v štafetnih igrah. Učenke smo teden pred dogodkom pridno vadile like s POM-PON cofi in navijaške vzklike ter tako bučno spodbujale vrstnike, ki so se odločili prikazati svoje motorične sposobnosti z različnimi športnimi rekviziti.

Vse prisotne je nagovoril predsednik KS Kovor gospod Janez Šter. Nato je igrišče blagoslovil kovorski župnik gospod Ivan Potrebuješ. Sledil je meč na koš, ki ga je izvedel župan Borut Sajovic, kar je pomenilo dokončno odprtje novega športnega igrišča.

Bili smo veseli, da se je ob odprtju zbrala tako velika množica krajanov, predstavniki občinske uprave, učitelji, ravnatelj in nenazadnje mladi, srednješolci in študentje, ki so že ta dan z nami vse do teme zadovoljno igrali košarko in nogomet.

Želimo si, da bi igrišče dobro služilo svojemu namenu, tako v času pouka kot tudi v prostem času.

Učenke OPB Kovor (3., 4. in 5. razred)
in učiteljica Silvia Šlibar

KNJIGOBUBE

K interesni dejavnosti Knjigobube so v letošnjem šolskem letu prihajali učenci 1. a in 1. b razreda. Zaradi velikega števila vpisanih učencev – 24, je delo potekalo v dveh skupinah.

In kaj so počele Knjigobube? Poslušale pravljice, likovno poustvarjale pravljice, dramatizirale, se pogovarjale ... izpolnili smo Zeleno pobarvano pravljico in spoznali Malega prikupnega pošastka, leteli z metlo Harryja Potterja, spoznali, kako je medved valil gosja jajca in naučil male goske leteti in kako je zgradil dom za bobra, izvedeli smo, kako je, če vedno zmagaš, kako starši vedo, da si njihov najljubši medvedek ali da je bela barva lepa barva za rožo. Zarja – mala princeska neba, nam je predstavila nočno nebo, orel in mali stržek pa sta nas ponesla v višave.

Mi vemo, kdo je zmagal.

Kaj nam je bilo na krožku najbolj všeč?

Mentorica
Irena Japelj

PROJEKT PASAVČEK – red je vedno pas pripet

Učenci, starši in učitelji od 1. do 3. razreda na OŠ BISTRICA smo se tudi v letošnjem šolskem letu vključili v mednarodni projekt **PASAVČEK**, ki temelji na spodbujanju pravilne uporabe otroških varnostnih sedežev ter varnostnih pasov med vožnjo v avtomobilu.

Velikokrat se namreč ne zavedamo, kaj vse se lahko zgodi otrokom, če se vozijo v avtomobilu nepripasani in kar na običajnih sedežih.

Vizija prihodnosti, v kateri ne bo nihče mrtev ali hudo poškodovan zaradi prometnih nesreč, je VIZIJA 0. Za uresničitev vizije 0 moramo prispevati **VSII**

Vsebine varne vožnje bomo vključili pri različnih aktivnostih (likovnem oblikovanju, gibanju, petju ...), sodelovali bomo z drugimi (starši, policijo, občinski SPV).

Naš cilj je, da bi bil vsak otrok v osebnem avtomobilu ustrezno zavarovan.

Osrednja figura projekta je lik PASAVČKA, ki na zabaven način opozarja otroke: **RED JE VEDNO PAS PRIPET!**

ZAKLJUČNA PRIREDITEV

V petek, 27. 3. 2009, je na šoli potekala zaključna prireditev PASAVČEK. V ta namen smo učiteljice od 1. do 3. razreda pripravile razstavo izdelkov, ki so jih učenci naredili v tekočem šolskem letu med izvedbo projekta.

Vsi sodelujoči v omenjenem projektu smo se zbrali na spodnjem hodniku naše šole (prva triada). Zavrteli smo nekaj radijskih in TV-oglasov na temo RED JE VEDNO PAS PRIPET. Nato smo zapeli pesmico z enakim naslovom.

Učenci so z veseljem preizkusili vse demonstracijske naprave, si ogledali gasilski avtomobil in bili še posebej navdušeni nad maskoto Pasavčka.

Koordinatorica projekta na OŠ Bistrica, Monika Golmajer

2 dekleti sta stopili tudi na posebni tehtnici, ki sta pokazali naletno težo pri določenih hitrostih.

30 km/h = 220 kg

50 km/h = 730 kg

90 km/h = 2210 kg

Anja Dolenc, 9. a

»Pasavček je živalca, ki si želi, da bi se vsi otroci varno vozili. Otroke opozarja, da moramo biti v avtu vedno pripeti. V šoli smo se veliko naučili in pogovarjali o Pasovčicu ter varnosti. O njem smo se naučili tudi pesmico, pri likovnem pouku smo ga tudi izdelovali iz das mase in ga pobarvali.

Kadar se z očkom in mamico kam peljemo z avtom, se z bratcem takoj pripneva s pasom, ker ne želiva, da bi se nama med vožnjo kaj hudega zgodilo.«

David, 2. b

»S Pasavčkom sem se prvič srečal v šoli, v prvem razredu. Podaril mi ga je policist. Pasavček je gumijasta figurica, ki je narejena tako, da se z ježki pripne na varnostni pas v avtu. Pasavčka sem odnesel domov. Z njim sem se igral tako, da sem ga spremenil v kroglo. Ko sem se naveličal igre z njim, sem ga pospravil v zaboj z igračami. Kadar koli se doma igram in brskam po zaboju, me Pasavček opomni, da se med vožnjo v avtu vedno pripnem z varnostnim pasom.«

Marko, 2. b

»Pasavec je žival, ki živi na vročih skalnatih tleh. Naš Pasavček pa živi v avtu na varnostnem pasu. Vedno nam govori, naj se pripnemo.«

Jure, 2. b

NARAVOSLOVNI DAN NA EKO KMETIJI ŠLIBAR V KOVORJU

V sredo, 19. novembra 2008, smo imeli učenci 3. razreda Podružnične šole v Kovorju in učenci 3. razreda OŠ Bistrice naravoslovni dan – na temo: KMETIJA IN DOMAČE ŽIVALI.

Najprej smo si v šoli ogledali DVD: Na kmetiji in Domače živali, se pogovorili, na kaj bomo pozorni ob našem obisku na kmetiji, pomalicali in odšli na EKO-kmetijo Šlibar v Kovorju.

Tam nas je počakal gospodar te kmetije: Gregor Šlibar in nam povedal in pokazal mnogo zanimivega. Vtisi, ki so jih strnili učenci šole v Kovorju:

Na kmetiji je bilo zelo zanimivo. Imajo veliko živali. Najbolj všeč so mi bile krave. Videli smo tudi dva telička. Na kmetiji imajo dva pujsa. Na dvorišču se je grel lep maček. Petelin je bil pisane barve. Videli smo tudi kokoši. Zanimiva mi je bila stara hiša. Kmetija je bila velika.

Maša Štucin, 3. Kovor

Najlepše mi je bilo, ko smo odšli gledat krave, ki se pasejo zunaj na travniku. Videli smo tudi pujsa in kokoši. Gospod nam je dovolil, da smo zlezli na traktor. Povedali smo mu, kateri film smo si ogledali prej v šoli. Na eko kmetiji mi je bilo zelo všeč.

Oriana Čoragič, 3. Kovor

Ogledali smo si krave, pujsa in kokoši. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo videli mlin, v katerem meljejo tudi ajdovo moko. Tudi na traktorju mi je bilo všeč. Ko sem videla teličke, sem se kar zagledala vanje. Tudi pujska sta mi bila všeč, še posebej njuni imeni: Čuri in Muri. Kokoši pa so kar skakale naokoli.

Lara Premrl, 3. Kovor

GREGORJEVO

Če imajo slovenske pokrajine raznovrstne like, ki odganjajo zimo in pozdravljajo prihajajočo pomlad, smo v sredo, 11. marca, Gorenjci prav gotovo v pozdrav pomladi v vodo spustili ožarjene gregorčke. Če sodimo

po vremenu – že naslednji dan je bilo bolj prijazno in toplo.

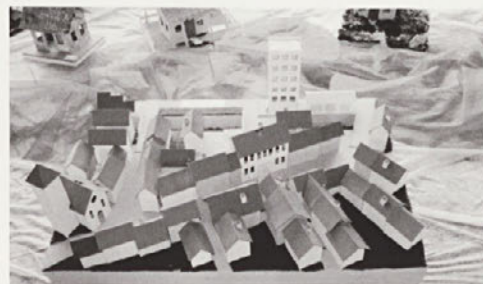
Učenci in učitelji smo se pošteno potrudili, da bi praznik izvenel čim bolj celostno. Zato smo pripravili najprej razstavo v paviljonu NOB, ki je bila kar dobro obiskana; še posebej otroci so radi sedli za mizo z učenci in z malce pomoči izdelali svojo hišico. (Sicer pa je bilo letos spodbudno dejstvo, da so bile nagrajene prav vse hišice.) Obiskovalci so imeli pripomniti le, da bi razstava lahko bila še večja in obsežnejša. Kar pa v ekonomskem jeziku pomeni, da je bilo povpraševanje večje od ponudbe. Več povpraševanja pa bi si želeli tisti učenci, ki so že prej pri pouku pripravili kulinarične dobrote – pijače in sladice. Mogoče bomo naslednje leto stojnice osvetlili, da bodo mornarji našli pot (ha ha).

Pot skozi Tržič pa so obiskovalci doživeli tokrat malo drugače, če so se prepustili vodenju turističnega krožka. In bili presenečeni nad poučenostjo in sproščenostjo mladih vodičev.

Osrednje mesto na glavnem prizorišču pa je zasedel naš kulturni program, v katerem so sodelovali glasbeniki, pevci, plesalci in recitatorji ter folklorna skupina Karavanke, ki je s seboj prinesla tudi živega zajčka. Gledalci in poslušalci so želeli biti kar najbližje dogajanju, česar smo bili zelo veseli.

Skratka, gregorjevo je za nas minilo ne le kot pouka prost dan, ampak kot dogodek, ki si ga bomo zapomnili za celo leto in še dlje, saj so nenazadnje naši učenci z mentorico nastopili tudi na RTV Slovenija v oddaji Dobro jutro. Še en praznik več na našem šolskem koledarju. Juhu!

Andreja Kosec

LEGO KROŽEK

LEGO krožek je bil tudi v letošnjem šolskem letu zelo dobro obiskan, tako na matični šoli v Bistrici, kot v podružnični šoli Kovor. V Bistrici so učenci pod mentorstvom učiteljice Alenke Pristov ustvarjali kar v dveh skupinah. V Kovorju pa je skupina Lego gradnike spreminjala v najrazličnejše modele pod mentorstvom učiteljice Silvie Šlibar.

Koliko truda, idej in vztrajnosti je potrebno, da je končni izdelek tudi skozi oči ocenjevalcev dovršen, vedo le tisti učenci, ki vedno znova ponavljajo, da moraš imeti pri delu na razpolago ne le kakovostne kocke, pač pa tudi veliko časa. In prav dve šolski uri na teden, ki smo jih namenili, da so se zamisli prelevile v izdelke, sta bili vedno kar malo prekratki. Ko so učenci zatopljeni v delo, čas tako hitro mineva, njim pa se sproti porajajo nove in nove ideje.

Veseli smo, da lahko vsako leto pošljemo tudi izbrane predstavnike na Konstruktorsko tekmovanje, kjer učenci pridobijo nove izkušnje ter potrditev uspehov na tem področju. Obe mentorici jim tudi v bodoče želiva obilo veselja pri delu, ki je največkrat izredno zanimivo.

LIKOVNI KROŽEK

Likovni krožek je obiskovalo 12 učencev iz drugega in tretjega razreda. Srečevali smo se enkrat tedensko po eno šolsko uro in ustvarjali v različnih likovnih tehnikah: risali, slikali, oblikovali papir, das maso, pločevino in različne druge materiale, izdelali obesek s svojim horoskopskim znamenjem,..... se spomnili prazničnih dni in sodelovali na nekaj natečajih, razstavljali svoje izdelke na panojih na hodniku prve triade. Sodelovali smo na natečaju Prometni znak nam pripoveduje in na grafičnem natečaju Igra črk.

Mentorica
Irena Japelj

PROSTOVOLJNO DELO

Prostovoljno delo – to je delo, ki ga opravljaš z veseljem! Delo, ki ga opraviš zato, da nekomu narediš veliko veselje, ga počastiš z obiskom in na koncu s tem razveseliš tudi sebe! To ne delaš za denar ali za razne druge materialne dobrine! To počneš zaradi veselja, ki ga s tem narediš sebi in drugim.

Sama sem to lahko izkusila, saj hodim že skoraj pol leta na obisk k starejši gospe, ki je zelo osamljena in ko jo obiščem, vem, da ji s tem naredim ogromno veselje! Čeprav se mi včasih ne da iti, a ko vidim, kako se razveseli mojega obiska sem zelo vesela, da sem prišla!

To je moj pogled na prostovoljno delo. Zapomnite si, nekoč boste verjetno tudi vi veseli, če vas bo nekdo obiskal in preživel nekaj časa z vami in kot veste, se vse dobro vrača!

Alenka Novak, 9. b

MEDGENERACIJSKI KVIZ O TRŽIČU

Na zasneženo jutro, 26. 11. 2008, okoli 10. ure dopoldan se nas je osem prostovoljcev OŠ Bistrica z učiteljico Majdo Fiksl, vodjo prostovoljcev, odpravilo v Dom Petra Uzarja v Bistrici. Verjetno veste, da v domu prebivajo starejše osebe. Na srečo smo od doma oddaljeni le nekaj sto metrov in smo zato prešerne volje hitro prišli tja. Odšli smo po krajših stopnicah, kjer smo srečevali prijazne stanovalce, ki so nam nasmejano odzdravljali. Stopili smo v sobo, kjer so nas že čakali tekmovalci kviza in voditeljici kviza prostovoljka gospa Tanja Ahačič in terapevtka gospa Marjeta Šumič. Posedli smo se po skupinah. Vsaka skupina je bila sestavljena iz dveh prostovoljcev in pa dveh do treh stanovalcev oz. stanovalk doma. Bile so 4 skupine in pa dve navijačici, ki sta kljub temu, da sta bili na invalidskem vozičku, navdušeno ploskali našim odgovorom. Vsa vprašanja so se navezovala na mesto Tržič. Vprašanja so bila v štirih sklopih: v 1. sklopu smo prepoznavali znane Tržičane, v 2. smo sestavljali dele znanih pesmi, v 3. smo poslušali slovensko glasbo in

morali povedati izvajalca, naslov ali pa film, v katerem je bila glasba, v zadnjem, 4. sklopu smo sestavljali sestavljanke, na kateri je bila slika stanovalk z lanskoletnega kviza. Pri vseh vprašanjih in nalogah smo se zelo zabavali, saj so stanovalci včasih dodali tudi kakšno duhovito pripombo in so z velikim veseljem in dobro voljo sodelovali z nami. Na koncu nas je terapevtka Marjeta Šumič razveselila še z novico, da nas bo opravičila še ene šolske ure, in tako smo lahko ostali v domu še uro dlje, kot smo načrtovali. Pogostili so nas tudi z velikim pladnjem piškotov in bonbonov, s sokom, za ljubitelje sadja pa so bile na voljo tudi mandarine. Po tem, ko smo se malo okrepčali, smo odšli do računalnika, kjer smo neko starejšo gospo učili uporabljati računalnik. Skupaj z njo smo se zelo nasmejali, saj je – mislim, da prvič delala z računalnikom. Nato smo počasi odšli nazaj proti šoli. Še prej smo se ustavili pri avtomatu in si kupili vroč kakav, ki smo ga na svežem zraku z užitek popili. Sledila je še pot do šole, čas pa smo izkoristili še za kepanje. V šoli smo, žal, morali nadaljevati s poukom. V domu mi je bilo zelo všeč, z veseljem bom še kdaj odšla tja.

Anja Dolenc, 9. a

PROSTOVOLJNO DELO Z VDC TRŽIČ

Rad hodim sem. Tukaj poslušam glasbo, gledam filme, rišem v Slikarju, igram igrice.

Damir (VDC Tržič)

Z Damirjem se dobro razumem, skupaj gledava filme, poslušava glasbo, pomagam mu pri igranju igrice.

Gašper Kemperle, 9. a

Moj prijatelj Žan je zelo dober »frend«. Z njim se dobro razumem, ker mu zaupam. Rad bi, da bi bila vedno skupaj. Vesel sem tudi, ker ste nas povabili na računalništvo.

Lep pozdrav, Boris
(VDC Tržič)

Z Borisom se dobro razumeva. Prav vsakič se veselim, da se bova spet videla. Komaj čakam srede. Včasih malo riševa, igrava igrice ali pa poslušava glasbo. Boris je prijazen, z njim se dobro razumeva, delo nama gre dobro od rok.

Žan Dolinar, 9. c

Jan mi je zelo všeč, saj mi rad pomaga pri računalništvu. Veliko me je naučil, rad posluša glasbo, veliko se uči in me razvaja. Jan prihaja tudi v cerkev. V šoli mora biti ubogljiv. Lepo se obnaša doma in v šoli, na cesti vljudno pozdravlja.

Jani (VDC Tržič)

Jani je zelo dobra oseba. Z njim sodelujem že približno eno šolsko leto. Je zelo družaben in vedno za hece. Rad pomaga drugim ljudem in posluša RBD.

Jan Bertoncelj, 9. a

Zelo mi je všeč obiskovanje računalništva. Z osnovnošolci se dobro razumem. Vesel sem pomoči, ko mi Sašo pomaga, če pa njega slučajno ni, mi pomagata Elvis in Petra. Vsi osnovnošolci so zelo prijazni in prijetni, so pa veseli našega obiska, enako mi tudi njihovega. Res, Sašo, Elvis in Petra so prijazni do nas, z veseljem sedimo z njimi.

Nejko (VDC Tržič)

Zelo mi je všeč, ko pridejo iz VDC-ja, rad jim pomagam, posebej pa Nejku, ki je zelo priden.

Rad dela na računalniku in naredi vse, kar lahko.

Elvis Markešič, 9. c

Pozdravljeni!

Prvošolčki so fantje in dekleta iz Bistrice in njene okolice. Jeseni so prvič prestopili naša šolska vrata in si nadeli rumene rutice. Tako so postali šolarji.

Zdaj se že pridno učimo in spletemo mrežo prijateljstva. In v to mrežo smo se ujeli metuljčki iz 1. B, škratki iz 1. A in kovorske pikapolonice z učiteljicami: Ireno, Evo in Alenko ter vzgojiteljicama Marijo in Joži. Kar petinpetdeset nas je.

Kadar gremo skupaj na izlet potrebujemo kar velik avtobus. Letos smo že bili v gledališču, v kinu, na likovni delavnici v Biotehniški šoli, na bazenu ... Pa tudi prehodili smo že veliko.

Korak za korakom stopamo po poti, pa ne samo po tisti zaprašeni, ampak tudi po poti znanja, ustvarjanja in domišljije. In lepo nam je. Čeprav včasih zaidemo, se hitro oprimemo svoje »prijateljske mreže« in se zavemo, da smo na pravi poti. Spoznavamo, odkrivamo, uživamo ...

Lepo je biti v šoli, držati mrežo ali pa se le gugati ...

Alenka Pristov, škrat

KAKO JE V ŠOLI?

ANA MARIN: RADA SEM V ŠOLI, KER USTVARJAMO, SE IGRAMO IGRICE, REŠUJEMO NALOGE, TELOVADIMO, HODIMO NA RAZLIČNE KROŽKE.

DA BO ŠOLA ŠE LEPŠA, MORAMO POSPRAVLJATI ZA SEBOJ.

TANJA KNIFIC: VSAK TEDEN GREMO V KNJIŽNICO. TAM JE LEPO. VELIKO JE PROSTORA, VELIKO JE KNJIG, KI SI JIH LAHKO IZPOSODIMO ALI JIH GLEDAMO. KNJIŽNIČARKA NAM VČASIH POVE PRAVLJICO.

PRIMOŽ LAH: LETOS SEM PRVIČ STOPILO V ŠOLO KOT PRVOŠOLEC. VŠEČ MI JE, KER IMAM ŠOLO BLIZU DOMA. ŠOLA JE DOBRA, KER JE VEČJA. RAZREDI SO UREJENI. ŠE POSEBEJ MI JE VŠEČ RAČUNALNIŠKA UČILNICA. TAM IMA VSAK SVOJ RAČUNALNIK. RISALI SMO LABIRINTE IN UPAM, DA BOMO ŠLI VEČKRAT TJA.

KER IMAMO RADI SVOJ KRAJ

Na naši Podružnični šoli Kovor smo v tem šolskem letu opravili geografsko-zgodovinsko raziskovalno nalogo z naslovom Kovor skozi čas. Področje raziskovalne naloge je širše območje Kovorja. Pisali smo o krajih, ki so sto let spadali v Občino Kovor. To so: Kovor, Zvirče, Loka, Hudo, Hušica, Popovo, Vadiče, Visoče, Sveta Neža, del Bistrice in Brdo.

Ob zaključku projekta smo izdali knjigo z naslovom NEKDANJA OBČINA KOVOR in pripravili razstavo starih fotografij na Skednju v Kovorju.

Raziskali smo naslednja področja: starejšo preteklost, predstavitev posameznih vasi, najstarejše hiše, Cerkev, sakralne objekte, šolo, društva, organizacije, kulturo, šege, navade, kmetijstvo, obrt, industrijo, infrastrukturo, vojne čase, čas po drugi svetovni vojni, spomenike ter pomembne ljudi.

Knjiga nas povezuje z našo preteklostjo in tke vezi tudi za prihodnje rodove, k njenemu nastanku pa so prispevali tako krajani kot učenci POŠ Kovor. Najbolj radovednim pa ponujamo v branje nekaj raziskovalnih prispevkov.

Vodja POŠ Kovor Irma Lipovec

Panorama Zvirče

Radi (se) fotografiramo ... *Stezi*

generacija 21.

stoletja sporoča :

Zmagoslavna vrnitev

Glasbe,

ljubezen spet POSTAJA

Recept za srečo -

Kdor ljubi uživa v

življenju !